

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Harasimove Petr&Pavel\Má krev.pdb>

PDB Name: Harasimovi-Conan-Ma_krev

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 29.9.2003

Modification Date: 29.9.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Conan - Má krev

Pavel a Petr Harašimovi

Kapitola I. - Noc v Tipanu

I.

"Říkám, Izagu proč zrovna já se musím babrat s takovým usmrkancem. Všude kolem se to hemží poctivými Nemedijci, jen já musím mít na krku toho drzého spratka, bůh ví odkud. No řekni, nemám já smůlu?!"

"Tak ho vykopni ven, a je to."

"Copak kradu. Stál mě kupu peněz, tak tady bude dokud z něj nesedru kůži! Zmetek! Chcíplina!" rozcíloval se hospodský.

"Hej ty tam, hni sebou, nebo ti zpřerážím všechny kosti co jich máš v těle! Vidiš přece, že nemáme co pít. Dělej, povídám!"

Chvílemi křičel, chvílemi jen bručel, umorovaný, otlý hospodský a podával si jeden korbel piva za

druhým. Jeho mysl již byla zastřena démonem opojení a přesto, nebo právě proto si poroučel další a další. Společník u jeho stolu, Stygiec, na první pohled pití jen předstíral. Chlapec v zástěře posluhy moc dobře věděl o louži, která se rozrůstala vylitým pitím. Přesto dál nosil oběma. Pan hospodský poroučí, pan hospodský bije, když neposlouchá.

Skoro svítalo a v hospodě u Žebráka bylo pořád plno. Chlapec se neustále točil v jednom kole. Ze sudů piva a pálenky notně ubývalo, protože společnost ještě neměla dost, a jediné, co chtěla dělat v tuto chvíli, bylo pít.

Hostinský tvrdě chrápal na poblitém stole, mladík právě obsluhoval čtveřici Aquiloňanů, kteří sem do Tipanu dorazili za obchodem, když se ten, jemuž se říká Izag, zvedl od stolu.

Krátkou košili měl zcela propocenou ačkoliv proběhlá noc patřila mezi ty chladnější.

Sotva potácivým krokem opustil hospodu a zmizel v počínajícím svítání, povstala v rohu místnosti tiše další postava. Od hlavy k patě ji zakrývala černá batra. On i jeho společníci popíjeli bohatýrsky celou noc. Hoch si však nebyl jist, zda toho obra pití také opravdu tak zmohlo, nebo vrávoravou chůzí jen dokonale předstíral.

Ti dva měli něco společného. Určitě, protože neznámý se jako vánek z prашných kopců, vytratil ven za Izagem. A hoch byl natolik zkušený, že jej nechal odejít bez zaplacení. Věděl, že bude v hospodě za chvíli zpět, nebo možná taky už nikdy. Izag šel jednou ze špinavých ulic Tipanu. Našlapoval tiše, opatrně. Uši nastražené, hledal za sebou nějaké známky pohybu.

Ráno v Tipanu zelo pustotou. Nevěděl, kdo k sakru je muž s batrou, ale podvědomě se ho bál. Poslední dobou, asi tak pět dnů, jej totiž potkával až příliš často, aby to byla náhoda. Z toho muže vyvěralo cosi zlověstného.

Ještě víc přidal do kroku, k domu, kde nyní bydlel je to pouhopouhý kousek přes ulici. Dnešního rána, pěkného rána mu už bohové nedopřáli pocítit chuť domova.

"Aáá," zasténal na ostrou čepel zabodnutou v jeho bok.

"Budeš zticha a nic víc se ti nestane!" sykl nejmenší ze tří pouličních zlodějů nořících se z přítmí. "Jinak!"

Přitlačil na ostrou čepel.

"Ani se nehni," poručil suchým hlasem další z lapků a s potěšením mu ušmíknul nadutý váček s penězi. Právě natahoval ruku po zlatém náhrdelníku, visícím na Izagově krku, když něco odporně rychlého přetvarovalo tvář posledního lupiče, který stál vedle něho.

Čelist zapraštěla, byla zlomena obrovskou silou. Chudák se odkutálel v kotrmelcích. Nůž zůstal bezděčně trčet v udiveném Izagovi. Zbylí dva se marně pokusili uskočit před černou šmouhou rána kazící jim z nepochopitelných důvodů skvělý lup.

V Tipanu přeci panovalo pravidlo, že zloději se mezi sebou nervou a neokrádají se. Dnes to asi neplatilo, protože druhý zloděj byl už zachycen v ocelových pažích a zvednut do výše letěl proti nedaleké kamenné zdi. Jen málo kostí v něm zůstalo pohromadě.

Zbyl poslední. Tomu se sice poštěstilo vytasit krátký mečík a neobratně s ním zaútočit, zatímco jeho společník ochutnával chuť starých kamenů. Zbraň minula břich, které měla v úmyslu rozpárat. Muž v

batře se lehce vytočil a uchopil nabízenou ruku. Batra rozvlnila klidný ranní vzduch. Ulicí se ozval nechutný praskot lomeného lokte a příšerný jekot muže, který hnedle omdlel. Takže další drtivá rána byla zbytečná a poslední ze zlodějů napodobil své druhy ležící v mrákotách na zemi.

Neznámý nemarnil zbytečný čas, jako by to vše pro něj byla rutinní záležitost a otočil se k Izagovi. Ten stál stále na stejném místě a kradmo vysokého muže pozoroval. Zkrvavený nůž byl z boku vytažen. Izag ho držel v ruce.

Muž v batře promluvil. "Jsi na řadě. Přeci jsem nemohl dopustit, abys byl zabit takovými břídily." Mluvil hrubým hlasem postrádající zdejší přízvuk. I přesto byl hlas Izagovi známý. Zachránce pozvolna docházel k němu, batra se každým krokem trochu víc rozepínala a z pod její ochrany vystupovala mohutně předloktí s majestátním mečem.

Vatovi, jméno Izag bylo pouze zástěrkou, pozvolna docházelo, že před ním stojí jeden z obávaných mstítelů, ale který? Hlavou mu proletěly veškeré skutky jeho dosavadního života, mohoucí přivolat najatého mstitele. "Kdo tě platí, mistře? Kdo tě najmul?"

Celkově uvolněná batra spadla muži k nohám. "Tys mě platil! To tys objednal!"

"Vždyť?!" ono zabublání vyšlo z Vatova krku, "máš být mrtvý u svého Croma, nebo?" Vat poděšeně uskočil, "jsi snad duch?" vykoktal s obtížemi, neboť najednou stažený krk nic víc nedokázal, jen sípal.

Protivník, nebo mstitel se hurónsky zasmál, "Copak si, Vate někdy viděl ducha držet takový meč? Já ne. Připrav se! Čekal jsem na tuto chvíli celých deset předlouhých let, moc dlouho z lidského života, mého života! Mysli si, že třeba přicházím z pekla, ale mám tě a ty zemřeš," muž dopověděl. Meč v jeho ruku rozehrál tichou ulicí jemným svistem. Dlouhé, časem prosycené vlasy se divoce vlnily.

Vatovo překvapení a zděšení bylo v momentě pryč. Věděl, kdo je muž stojící proti němu. Věděl, co ho čeká a našel ztracený klid. Bylo to všechno moc neskutečné, ale přinejmenším malá část Vata odmítala věřit muži stojícímu před ním.

"Jsou to zlé časy, Conane, pokud se nemůžeš spolehnout na sílu vlastního meče. Měli jsme tě tenkrát ve Stygii rozsekat na kousky a ne tě nechat umírat s probodnutým tělem." Vat pustil nůž na zem. Byl zbytečný.

"Zapomněl jsi, že to bylo tělo Cimmeřana. Ale nechme řeči, už jich bylo dost!"

První útok překvapivě vyšel od Vata. Jak byl stále v klidu, objevil se v jeho ruku meč a on v prudkém otočení těla, s napřaženým mečem, zaútočil. Kdokoli jiný na Conanově místě by teď jistě postrádal hlavu.

Vat - Stygijčan byl vyhlášeným šermířem. Nejvyhlášenějším jakého kdy Stygie nesla na prastarém hřbetě. A možná i v celé daleké zemi. Byl nejstarším potomkem svrženého krále. Od mládí dorůstaly jeho paže s obouručným mečem, jako by byl právě on nedílnou součástí mladých životů. Otec Sat tomu tak chtěl. Cítil se ohrožen vlastními lidmi a jeho potomci určitě budou muset žít ve světě, jenž jim nebude nikterak nakloněn. Otec měl pravdu a Vat zůstal sám, protože bratři neuspěli. Byl chudým mladíkem s pověstí rostoucí každým soubojem. Život se omezil na ostří mečů, ruce, co držely a hlavu, jež vše pojila v smrtící jednotu. Pohyby a postřeh byly dary samotných bohů boje. Vat vítězil rychlostí, mnohokrát protivník ani nestačil řádně tasit a už měl tělo proklaté skrz na skrz. Vítězil vždy. Stal se mistrem mstítelů. Jeho jméno neslo hrůzu a smrt ve všech třech písmenech. Stal se hrdinou. Hlav, které se svalily k nohám přibývalo a Vatova sláva i cena rostla.

Pak, když byl na vrcholku, dostal jen další práci. Mocní Stygie, rudí vzteky, nelitovali, zlata. Cimmeřan, Conan jméno jeho, zneuctil královskou svatyni a ukradl berli stygijských vládců. Nutnou to insignii, bez níž král není králem, Luxur není Luxurem a Stygie není Stygií. Musí ji donést nazpět dřív, než dvě Luny proběhnou svou pouť a nastane čas korunovace nového stygického krále.

Vat vyrazil po jeho stopách, hnán zlatem i tím, že tuto berli nosil i Sat a ať se stalo cokoli, patří berle do Stygie, nikde jinde a nikomu jinému než Vatovi. Dny, noci, neznal odpočinku. Byl stejný jako ratrak, jako pes chytící stopu a jde po ní byť je kdovíjak daleká. Dostihl jej, když se Conan oklikou přes Shen a Argos vrátil lodí po západní velké vodě, zpátky do Stygie. V horách, pohlcující ozvěnu ho i s druhý přepadl. Byl sám, vždy sám, to bylo prokletí mstitele.

Oni byli tři.

Zaútočil ve spánku, čest neměla v tomto úkolu místo. Tiše podřízl spícího muže na stráži, nůž mu uvázl v polovině krku a zatraceně nešel ven. Než se Conan probral, poslední z druhů padal mrtev k zemi. Tak prvně stanuli proti sobě. Vat obávaný mstitel a zabiják, a dobrodruh, muž, jenž si svými kousky dělal jméno, zvůčnější protivníkova, aniž se mohl pochlubit tolika mrtvými na své cestě.

Ve světle ubohého, skomírajícího plamene, se srazili jejich meče. Boj nebral konce. Ranní paprsky vycházejícího slunce hladově oblizovaly zkrvavené ostří mečů. Těla krvácela z mnoha ran. Ztuhlé paže stěží držely meče, nohy se podlamovaly. Ani jeden neměl navrch. Vat ubíjel protivníka nemožnou rychlostí, proti níž stála, podobná žulové skále síla Conanových dlouhých paží. Až za dlouho poté, co vylezlo celé slunce na obzor, po jednom ze zdařilých Conanových výpadů, se meč ve Vatových rukou roztančil jiným tancem a zakončil pouť v Conanově těle. Ten klesl bez hlesu k zemi, Vat s posledními silami vytáhl meč, který skoro propíchl celé tělo, vzal berlu. Nevyrazil však zpět do Luxuru. Korunovace nového krále, začínala za tři dny. Měl tedy ještě dost času. Stygici budou dál hledat Conana a až ho najdou mrtvého, bude Vat v daleké zemi s jiným jménem a jinou podobou utrácet dosavadní odměny.

Tak učinil, ale předtím než nadobro odjel, vložil posvátnou Stygickou berli do hrobu otce Sata. Vůbec mu nezáleželo na tom, aby Stygie byla Stygií. Začal žít poklidným životem v Tipanu v městě Zingarského království. Umění meče neopouštěl, naopak ho utužoval při každodenních mnohahodinových cvičeních. Stále byl nejlepším, i když to nikdo nevěděl.

Tak se tedy setkávají znova.

Vatova rána byla prudká. Conan ji sice vykryl čepelí meče, ale přesto mu rozetla levé ucho. Nato jej srazil k zemi mohutný kop. Conan se okamžitě překulil a vyskočil. Odrazil další ránu směřující na hrud' a sám se pokusil o útok zespoda. Vat byl však nejen rychlý, ale i zatraceně zkušený a předvídavý. Prostě vychýlil směr meče drobným úderem z jeho dráhy a následujícím kopem kopírujícím pohyb ruky jej Conanovi málem vyrazil. Nebýt opět neuvěřitelné síly protivníka, stál by se teď pro usmívající ho se Vata lehkou kořistí. Conan si jednoduše přehodil meč do levé ruky, pravá mu s pohmožděným zápěstím byla k ničemu.

Vatův meč opět, jako tehdy, rozkvetl v rukou, postupoval vpřed a nutil Conana k ústupu. Píštěcí zvuk svištěcího kovu se stal árií Vatova válečnického umění. Tlačil Conana ke stěně. Ale Cimmeřan se mnoho změnil od doby, kdy spolu bojovali, nebyl tím, s kým bojoval v horách. Prošel bludištěm smrti a našel z něj cestu. Ztratil vše, co měl a našel čas.

Věnoval ho krajům, které prošel, zkušenostem, které předtím neměl, učením v soubojích u stanů pravých mistrů. Naučil se vrcholnému umění meče a asi byl poslední, kdo se jemu naučil.

Uskočil blížící se smrti a tál do nekrytých Vatových nohou. Vat přeřval vše kolem. Přetáté šlachy pustily napjaté svaly, které se zastavily až u kyčlí. Vatovo tělo nemělo co nést.

Ostří se dostalo na kost, ale nemělo síly je přetnout. Vat se složil na zem a snažil najít útočiště u zdi, na kterou před chvílí tlačil Conana.

Věděl, že musí vstát. Na zemi je snadnou kořistí. Nešlo to. Ze rtů mu vytryskly kapky krve, jak se o to snažil. S pomocí meče se posadil a pozvedl zbraň.

Conan se zastavil nedaleko něj. Oběma bylo jasné, že tohle je konec.

Vatův meč dopadl s rachotem na dlažbu. "Pro nás dva, Conane, není na tomto světě místa," pronesl Vat a hrdě nastavil krk, "tni! a tento můj meč věnuj tomu, kdo si jej zaslouží. Sbohem v zatracení."

"Sbohem, Vate-mistře mstiteli." Plným ránem naposledy zasvištěl meč. Zanedlouho poté opouštěl ulici muž v černé batře. Pod ní měl dokonale skryty dva meče.

II.

Nikým nesledován vpadl Conan nazpět k Žebrákovi a usedl na jím opuštěné místo. Hospodou tiše doznívaly známky zábavy, která ji od včerejšího večera zcela naplňovala.

"Platím!" zaburácel hlas muže v batře.

Ospalý hoch se zvedl od zacákaného pultu a šel k němu.

"Koupím ještě jednoho dobrého koně, tedy jestli o nějakém víš, chlapče."

Hoch nebývale ožil. "Ano pane, pojd' se mnou." Dovedl Conana ke stájím, které tvořily s hospodou jednu budovu.

Vchod byl však z jiné strany.

"Vyber si, všechny jsou na prodej," vybídl ho, když vešli dovnitř.

"Tohohle si vezmu," ukázala mužova pravice na koně černého jako prává noc, "co stojí?"

Chlapec se ušklíbl a opatrně promluvil, "vem mě s sebou pryč a je tvůj. Jsi mstitel, vím to a na někoho jako jsi ty, jsem už velmi dlouho čekal. Musím odtud pryč a sám to nedokážu. Můžu ti dát ještě tohle, vím, pro tebe málo, ale já víc nemám." Chlapec si odepnul košili a pod ní se na hrudi objevilo srdce vybroušené z obrovského kusu safíru, zavěšené na zlatém řetězu. Třesoucí ruce jej pozvolna začaly sundávat.

"Nikdy bych jej neprodal, ale hodnotu svobody má."

Prudký pohyb muže v batře hoča zastavil. "Tvůj pán se asi probral. Nechtěl jsem sice dnes krást, tvá nabídka je však tak lákavá, že ji беру. Jestli jedeš se mnou, máme nejvyšší čas," řekl a vyskočil na nabízeného koně.

"Zatracený holomku, zmlátím tě, že zapomeneš vlastní jméno. No tak vylez ty smradlavý pse!!!" hlas

protkaný vztekem a zuřivou surovostí, naplňoval stáje i přes zed'.

Chlapec naskočil na koně, otočil se ke stěně a plivl na ni. "Ať ti uhnije ta tvá bannyská hlava, tlust'ochu!" vykřikl, co mu hlas dovolil a vyrazil za mužem v batře.

Dusot kopyt se rozlehl vstávajícím Tipanem a zněl v uších otupělého hostinského ještě dlouho poté, co oba jezdci zdolávali první kopce obepínající tipanské údolí.

Kapitola II.

"Nevěděl jsem, že mladí Zingarane jezdí na koních také bez sedla. Slez, od Tipanu jsme dost daleko. Dnes končíme," řekl Conana a sám seskočil z koně.

"Nejsem z Zingarů!" vyštěkl po něm chlapec, a také opustil koňský hřbet. "Proháněl jsem se u nás v Zajgalu na koni dřív, než jsem uměl pořádně chodit," dodal pyšně.

"Říkáš, Zajgalu?" Conan se rozhlédl po pusté krajině, která obklopovala les, v němž se rozhodli přenocovat.

"Nevypadáš že bys byl chlapec z té země, ale pokud připravíš oheň, ulovíš něco k snědku a seženeš vodu, mohl bych ti i trochu věřit. Pro Cimmerce je to prý hračka, tak nevím," dodal a pohodlně se usadil na zem.

Poslední slova pořádně nedozněla a chlapec se už vytrácel v hustém porostu lesa. Před setměním se vrátil a večerem zaplanul oheň olizující žlutými plameny parádního zajíce napíchnutého na zručně udělaném rožni.

"Hmmm, tady," podával hoch muži v batře voňavou pečení.

Conan ji roztrhl ve dvě. Jednu polovinu si ponechal, druhou podal zpět chlapci. Lesem se rozneslo mlaskání.

"Jak ti říkají?" zeptal se Conan plnou pusou a oderval další kus masa.

"Tabi," zahuhňal hoch.

"To nezní zrovna cimcersky," podotkl Conan, aniž vzhlédl od pečeně.

"Jak to můžeš vědět?" odpověděl hoch otázkou a podíval se na cizincovu zarostlou tvář.

"Prošel jsem mnoho zemí, poznal jejich obyvatele a zapamatoval si jména, která nosí. Tabi je Zingarské jméno, ne cimcerské.

Chlapec sebou zavrtěl, "záleží vůbec na tom, jak se jmenuji? Mé jméno už stejně nemá význam."

Conanova odpověď byla lakonická, "ne, ale ten kdo chce jet se mnou dál..." Conan ustal v polovině věty a hoch pochopil.

"Tram, tak mi u nás doma říkali. Tram," znělo jméno do nočního klidu.

Conanova tvář se z ničeho nic zachmuřila, až se hoch polekal. "Co do pekla pohledáváš, tady v

Zingarském kraji!

Copak si šlechetný Atran neumí uhlídat vlastní děti?!"

Chlapec strnul a zděšeně se zakuckal. Hlasem, ve kterém nechybělo překvapení vyhrkl: "Ty jsi znal mého otce! Odkud?"

Musíš být od nás!"

"No to bych řekl! Ano," Conan se pokusil představit toho, o kom jde řeč. "Atran, jediný z Východních Cimmeřanů, jenž si zaslouží, abych ho nazýval bratrem. Bojovali jsme bok po boku u bran Venária a byli jsme mezi prvními, kteří prostoupili prolomenými hradbami. Ale co se stalo, že potkávám jeho nejmladšího syna tak daleko od bran Zajgalu. A proč se ve tvé řeči objevilo slovo - znal - ?"

"Můj otec je mrtev!" přimrazila ho Tramova slzavá odpověď. Já jsem zůstal poslední z Východních Cimmeřanů, kdo přežil. Já a možná má matka."

Conan už otevíral ústa, ale chlapec se potřeboval vypovídat. Konečně našel někoho jiného než smradlavého hospodského. Někoho, komu se bude moci svěřit. Věřil tomu muži, přesto, nebo právě proto, že byl mstitel. A znal přeci jeho otce, musel to být přítel.

"Přišli nocí, pobili všechny muže na stráži. Zapalovali bez rozmyslu naše domy, zásobárny, chlévy. Pamatuji si, jak jsme vybíhali ven jen v tom, co jsme měli zrovna na sobě a oni nás pobíjeli jako obyčejné mouchy. Bez ohledů, muže, ženy, děti, které ani neuměly chodit, starce. Oči jim zářily zpod rudých kápí a v odlescích ohňů byli snad samotnou smrtí, či vyslanci pekel. Víím, že jich bylo všude plno. A naši muži neustále padali k zemi, jako opití pálenkou, ač ji v ten večer neokusili. Dlouho předtím, než vyšlo nad Zajgalem slunce, jsme byli povražďeni. Můj otec padl mezi posledními, tak mi to řekl bratr. Já se s rozbitou hlavou probral teprve po několika dnech. Bratr, jenž se v oné noci vracel od Západních Cimmeřanů, už nemohl nic dělat. Pouze uprostřed vesnice navršil obrovskou mohylu. Byli tam všichni," Tram polknul hořkou slinu, kromě nás dvou a naší matky. Nenašel ji mezi mrtvými. Museli ji unést. A kvůli tomu pobili celý náš rod."

Tram přivřel oči a se zatajeným hlasem pokračoval ve vyprávění. "Oči bratra žhnuly touhou po pomstě. Vždyť se zanedlouho měl stát otcovým nástupcem a vládnout Východním. Přisahal na hrobu našich a já spolu s ním, že se pomstíme za všechny a naši matku přivedeme zpět. Cválali jsme dny, nocmi, lesy, kopci i rovinami. Bratr byl vynikající stopař. Umdlával jsem vyčerpáním. Vzpomínám si na to jako v poblouznění po horečce. Bratr mě musel přivázat ke koni, padal jsem totiž při každém skoku. Pak jen víím, že jsme putovali neustále na severovýchod. Víc nic. O cestě víc nevím." Tram se nadechl a pokračoval dál, když se ujistil, že muž v batře stále se zaujetím bedlivě naslouchá.

"Najednou jsme byli v jeskyni. Nedohlédl jsem jejího konce. Byla plná těch mužů v rudém. Ležel jsem na něčem velmi pohodlném. Celé to tam vonělo nezvyklou vůní. A oni tancovali, všichni tancovali. Přesně si pamatuji, že se mi podařilo zvednout se na lokty a dívat se na ně. Byl to úchvatný, podmanivý a podivný tanec a odevšad se linula velmi prazvláštní hudba. Tancovali ve velkých kolech, které se všechny zbíhaly ve středu jeskyně. Ve zběsilém rytmu dunících bubnů, přeskakovali z nohy na nohu. Země se nikdy nedotkli oběma nohama současně. Pohupovali se, točili a ukláněli."

Rukama kreslili do vzduchu šílené symboly. Hlavy divoce kmitaly ze strany na stranu. A nade vším se jako vrchol velehory tyčila socha. Tančila s nimi. Kam její ruka, tam jejich ruky, kam trup, tam jejich trupy, kam její kamenná tvář, tam jejich lidské. Já se na podivný tanec díval a nešlo se od něj odtrhnout. Něco velmi silného k němu přitahovalo.

Každý provedený pohyb se vpaloval do paměti. Opět jsem cítil, že ztrácím vědomí, ale ten tanec byl všude a v té chvíli byl pro mě vším na světě." Tram se otřepal hrůznou vzpomínkou, "slyšel jsem ho, viděl jsem ho, cítil. Ještě teď bych jej dovedl zatančit, každý krok, úklon i ten nejjemnější pohyb.

A pak, možná, že jsem usnul, možná mě očarovali. Probudil jsem se zimou. Ležel jsem v roztávajícím sněhu. Byla mi zima.

Měl jsem na sobě jen chatrný oděv. Co se událo za půl léta stráveného u nich, mi asi mohou prozradit jen oni. Já si na nic nevzpomínám. Rodný Zajgal jsme s bratrem opouštěli sotva se den prodlužoval na úkor noci.

Vím, že jsem se dlouhou chvíli nemohl pohnout. Prosil jsem bohy o pomoc, nebo, aby to byl pouhý sen. Nedaleko vedle mě ležela na krvavém sněhu kostra. Chtělo se mi křičet, dělat cokoli, jen aby mi tolik nepřipomínala bratra. Nevím, jak se mi podařilo se zvednout a žít. Asi to tenkrát bylo silnější než všechen žal, který mě upoutával k chladné zemi. Že jsem byl v té ledové pustině sám, mi tak nevadilo. Ale že jsem zůstal sám, bez otce, bratrů, matky, bez všech našich lidí, to bylo nepřekonatelné. Měli mě raději taky zabít. Nedaleko bezhlavé ohlodané kostry jsem našel bratrovu utřatou hlavu. Byla nabodnuta na kůlu. Sundal jsem ji a spolu s ostatky ji pohřbil do sněhového hrobu, který jsem vyhrabal vlastníma rukama. Pak jsem se zvednul a začal utíkat. Slzy mi mrzly na tvářích. Za chvíli jsem byl samý led a sníh. Vůbec nic jsem neviděl. Upaloval jsem jako vyplašený zajíc. Cítil jsem se jako v studeném pálivém ohni, trhající mi z těla maso žhavými hroty. Zatínal jsem zuby. Utíkat jsem nepřestával.

Naslepo a nazdařbůh, až jsem zprudka pocítil závan silného větru. Zastavil jsem se, setřel z očí velký ledový škraloup a uviděl pod sebou mlhu. Byla jako čerstvé mléko a mě se v té chvíli chtělo jen natáhnout ruce a pít. Pode mnou byl sráz, na jehož dno jsem nedohlédl a za sebe jsem nenašel odvahu pohlédnout. Protože bych tam uviděl pouhou nekonečnou pláň a ve mně už nebylo nic říkajícího, abych se vrátil. Vůbec nic, jestli znáš pocit, nic, co by řikalo, - Trame, nechod' dál. - Tak jsem klesl na kolena, přepadl přes okraj a padal a padal do bílé náruče. Nevzpomínám si, jak a kde jsem konečně dopadl. Okolí jsem přestal vnímat okamžitě. Potom si pamatuji lidi, co mě našli. Věčně z nich táhlo pivo. Byli menších postav s knírky pod nosem. Nebyli o nic lepší, než rudí tanečníci. Nevidět ve mně peníze za prodej do služby, nechali by mě tam v klidu zmrznout. Po tom strašném pádu jsem měl opravdu zlomenou jen ruku a nohy. Nevím, který bůh nade mnou stojí, ale musí to být velmi mocný bůh. V Tipanu mě prodali hospodskému. A sloužit u něj ještě déle, sedřel by ze mne kůži zaživa víc, než před léty krutý mráz." Tram si zhluboka a těžce vydechl.

Bylo to venku, jeho osud, který ho musel dusit po mnoho let.

"Tady máš ještě kus, zítra chytím další. Nezapomněl jsem to, Conane." řekl Tram a podal překvapenému muži v batře poslední kus masa.

"Conan," jako by se podívil muž a dodal s úsměvem, "ano tak zní mé jméno. Jsi velmi chytrý, když jsi to poznal."

"Otec tě stavěl všem mladým za vzor, i když se to mnohým ze starších nelíbilo, protože jsi prý nectil pravdu otců. Ale otec nato nedal, vyprávěl o tvých skutcích a každým dnem očekával, že se vrátíš a založíš rodinu. Nedočkal se tě neohrožený Conane a jeho duše je už u bohů." Tramova hlava spadla mezi kolena. Bylo mu těžce, protože nikdy nebyly vzpomínky tak živé, jako nyní.

"Kam máš namířeno teď, Trame?" zeptal se Conan, jako by byl dávno jeho společníkem na cestách. Jestli jedeš zpět do Zajgalu, myslím že máme společnou cestu."

"Ne," divoce zavrtěl hlavou Tram, "nevkročím tam, dokud nebudu vědět, že i má matka nežije," řekl pevně a po chlapeckém obličejí mu nezakrytě sjela velká slza.

"Vždyť to povídám, že máme společnou cestu, u Croma," zahučel Conan. Ani si nevšiml, kdy si Tram sundal z krku talisman. I tentokrát zastavila mohutná ruka chlapcovu.

"To patří tobě, Trame, pro mne to je příliš cenné a myslím, že ty jsi potomkem Atrana, a tudíž musí být talisman na tvé hrudi. Ty jsi nyní vůdcem Východních Cimmeřanů, nic na tom, že jsi zůstal sám a snad tvá matka. Běda tomu, kdo by ti ho chtěl sundat.

"Máš pravdu, Cimmérie může počkat, čekala už mnoho let, snad počká dál. Obr se postavil ze sedu do celé nelidské velikosti. Každý sval se mu rýsoval pod lehkou košilí a hrozil i klidem. "Neboj se, Trame najdeme tvou matku Lavru, jako že mě Atran přijal za vlastního bratra, i když jsem z Severních Zajgalů. A jak víš, neměli se starší našich rodů rádi."

Kapitola III.- Pout'

Následujícího dne probudila Trama dráždivá vůně syrového masa a libý pach čerstvě pečené zvěřiny, který již tak dlouho nepocítil.

"Tady vem a jez," podal mu Conan ještě teplé srdce opodál ležícího rozpáraného tygra. "Bral mi spánek," dodal na vysvětlenou.

Tram sevřel srdce oběma rukama a s chutí se zakousl.

"Tygří síla bude odteď navždy tvou. Budeš ji hodně potřebovat." Promluvil Conan, když hoch mlčky dojídal.

Rudá krev mu stékala z koutků úst na bradu a s ní padala dolů na obnaženou hrud', kde se kapky svážely dál, nebo se tříštily o safír, aby ho v paprscích narozeného slunce víc zvýraznily a dávaly mu sílu plápolajícího ohně.

Conan mezitím zručně obracel kusy masa zabalené ve velkých listech uložených v řezavém popelu pod žhnoucím ohněm. Byl téměř nahý, jak to měl nejraději. Veškeré věci ležely nedaleko ohniště. Podlouhlý vak s přezkou. A dále zmuchlaná batra, která sténala pod tíhou obou mečů. To bylo vše, co mohl muž, jakým byl Conan, potřebovat, aby byl jedním z nejlepších bojovníků nejen v rodné Cimmérii.

Batra ho jednak kamuflovala, před zraky zvědavých, za vypaseného kupce s kulatoučkým břichem, ale sloužila i jako důmyslný nosič vaků a mečů. A o to šlo. Zůstat nepoznaným, jinak by jeho posláním měla malou naději na úspěch. Byl už přece jenom přespříliš známý a obávaný.

"Jdi se umýt, Trame, vypadáš, jako by jsi tygra zakousl sám. Voda je nedaleko."

Conan znovu převrátil maso a čichem znalce ocenil kvalitu. Pochvalně zamlaskal a odplivl si. Chvilí obcházel kolem ohně, pak bedlivě pozoroval stromy, a když se sehnul k hromádce svých věcí, něco vytáhl z vaku. Bylo to několik silných kůží, umě spletených mezi sebou. Na moment si s nimi pohrál, a zdálo se, že je odloží, když provlékl otvory v kůžích své dlouhé ruky a na hrudníku utáhl konce visících provázků. Zavázal je na uzel. Ihned nato uchopil oboustranný meč a spustil je do soustavy úchytů v kůžích. Znovu zatáhl za konce a meč dokonale, přesto bezpečně přilnul k tělu. Po několika běžných cvicích, se ujistil, že má úplnou svobodu pohybu. Ještě vytáhl z úchytů meč, párkrát jim zatočil se

svištěním nad hlavou a bleskově jej zasunul zpět.

Tram pozoroval Conana už dlouhou dobu. Vodu našel okamžitě. Umyt a osvěžen se díval na svého, svého - zatím nevěděl, co vlastně pro něj Conan je. Díval se na jeho postavu v ranním rozbřesku, sledoval obrovitánské tělo s nemožně vyrýsovaným svalstvem.

Trama začal naplňovat starý, léty zahlazený pocit sounáležitosti s Cimmeřany. Původ, pomocí jehož se mu zdařilo přežít prokletou část mladého života, ten původ na který teď nevzpomíná jen on, ale i jeho tělo. Původ, jenž mu najednou vrací vzpomínky na prošlé. Na vesnici, otce, matku, bratry.

Vzpomínal a zatínal pěsti. Vzdmula se jím chuť pomsty, která však musí ještě počkat. A tak se lesem neslo jen tiché, křičící skřípění.

Tram se vrátil až za notnou chvíli. Conan seděl u praskajícího ohně a pojídal velký kus masa.

"Připrav se, vyrazíme," přivítal Trama, "ale nejdřív tady to všechno naházej do ohně," a ukázal na zbytky tygra.

Tram uposlechl bez řečí, jak tomu navykl v Tipanu, ale přece jenom se zeptal, "a co uši a tlapy?"

"Hod' je tam, protože i kdybych měl sbírat každý druhý, tak už s nimi neuju ani krok."

Tram pokrčil rameny a oheň zasyčel s nad nabízenou potravou.

"Kam pojedem, Conane?" zeptal se Tram utírajíc si oči od štiplavého kouře.

"Pro tvou matku přeci, nebo ne?"

"Ano!" vyrazil ze sebe nadšeně Tram, ale pak zklamán pokračoval, "ano, ale já nevím, kudy máme jet. Nevím nic."

Sklopil oči a pohlédl na Conana. Věřil v něj, jako v něco velmi mocného.

Chvilé ticha se nekonečna natáhla, než obr řekl, "znám někoho, kdo to jistě bude vědět. Tak co tu ještě stojíš!" zasmál se hrubým smíchem Conan.

Tram na sebe radostně navlékl zašpiněnou halenu a rychle přistoupil ke koni.

"Počkej ještě. Něco jsi tady zapomněl, Trame!" zastavil jej Conan, sám už na koni.

Tram stál s otázkou v očích.

"Tam," ukázal Conan pravicí, "je tvůj." Tram sledoval pohledem Conanovu ruku a zastavil se v něm dech. Na nízkém větví visel v nachové pochvě meč.

"Važ si ho, patřil nejlepšímu bojovníkovi, kterého jsem kdy potkal."

Tram jen koukal a mlčel.

Než se dostal na koně, Conan byl daleko vpředu. Tram zavýskl a tryskem se pustil za ním. Ani si nevšiml, že v ohni, olizována modrými plameny dohořívá, jako špatná minulost, Conanova batra.

Trvalo jim mnoho týdnů, než opustili Zingarské království.

To už Tram dávno věděl, kam ženou koně. Spřátelil se s Conanem jako s nikým předtím, a Conan, onen hrozivý mstitel a nepřítel mocnější čehokoli, se jako by stával zase klukem, jako by si připomínal podobně kruté dětství. Krutá, ale stejně krásná léta nevázanosti a volnosti.

Nevypadali, když cválali přes rozsáhlé pláne, skrz lesy plné dravé zvěře, když se stále více pouštěli na východ, nevypadali jako trpaslík a obr, ale jako dva dovádíví mladíci.

Stali se brzy báječně sehranou dvojicí, která občas kradla nepozorné trhovkyni něco k snědku, nebo utíkala bez placení z bezpočtu hospod. A když se to nepovedlo dokonale, byly tady Conanovy pěsti, dvě kladiwa drtící na prášek i kámen, kdyby se jim postavil do cesty.

Tak běžely dny. Poslušně jeden za druhým. Tram se neobyčejně rychle zdokonaloval v umění boje s mečem i bez něj. Paže mladíka se měnily v paže dospívajícího muže. Získávaly na síle a obratnosti a nejen ony. Celé tělo se měnilo. Tram se učil mnohému, co poskytoval a bral život zabijáka a mstitele. Přijít a odejít v pravý čas, stejně tak i vyčkat celý den na nejvhodnější okamžik. Co nejrychleji udeřit a jak se dokonale bránit. Jak se nevzdát a být vždy, i ve spánku, ve střehu.

Ale i Conan se učil. Učil se co nejvíc vyznat ve městě.

V tom byl Tram mistr nad mistry. Učil se věřit někomu jako je Tram, protože dřív něco takového nikdy nepoznal. Vždy věřil je sám sobě. Učil se i trošce umírněnosti, kterou snad do té doby také neznal.

A mezi tím vším se stále blíž a blíž dostávali k cíli cesty.

"Conane, pověz mi něco více o Sinkovi," nadhodil Tram při jednom z hovorů.

Conan se na chvíli dilematicky zadíval na Trama, pak na pohár piva, který držel v ohromné hrsti.

"O Sinkovi?" škytnul a už ne zcela pevná ruka postavila pohár na desku stolu. "Vždyť jsem ti o něm vyprávěl dost, ale jak chceš. Proč ne. Hmm. Je to velmi mocný muž," začal, "tak mocný, že ho nikdo vlastně ani nezná. Nemysli není tak mocný jako já, nebo býval Vat, škyt, je to úplně jinak. Ovládá lidi, kuchá je jako ulovené prase, ale ne jejich těla. Svou mocí bere z hlav lidí, to co tam mají pečlivě skryto, co by nikomu za nic na světě neřekli, a on si to z nich vytahuje jak medvěd včelám med. Okrade tě a nikdo za ním nevolá - chyt' te zloděje."

Hm!" Prázdný pohár zaduněl a ihned před Conana postavili další.

Tram položil do natažené ruky hostinského další zlatý, které před dvěma dny sebrali vypaseným kupcům daleko od bran tohoto města.

"Zachránil jsem ho v jedné bitce," pokračoval zpitý Conan, jen co si pořádně přihnul z poháru, "a od té doby mi to dluží. Jsem u něj vždy vítán. Ví toho více, než se skrývá ve všech lidských hlavách a osudech, víc než kronika. Do pekel, on ví snad všechno!!"

"Ale ty se ho bojíš!" vyhrkl Tram, jenž pocítil, že teď nastala pravá chvíle pro započítí toho, co si usmyslel. Z mnoha strohých dotazů, kdy se Conana ptal, "za kým to jedou?" se o mistrovi Sinkovi dozvěděl jen hodně málo na to, aby mohl doufat, že jím může pomoci. Po několika dalších, vhodně položených otázkách, došel k překvapivému poznání, že se Conan nějak záhadně Sinka bojí. A to si

Tram nedovedl dost dobře vysvětlit.

"Já, Conan. Nebojím se ničeho na světě!" vykřikl na celou hospodu obr, až každý z hostů utichl. Jen jeho," zašeptal a pokračoval," cítím před ním něco jako, když městský pes ucítí smečku vlků."

V Conanových očích na chvíli přestaly kmitat jiskřičky opojení. "Připadám si před ním jako nahý. Dává mi, ač tomu tak nechce, pocítit mou naprostou bezmocnost a to není, u Croma, nic příjemného. Pokud s ním mluvíš, si naprosto v jeho moci a stáváš se otrokem. Nechtěl bych být v řadách jeho nepřátel."

- Bác - hromově zaduněla Conanova hlava o dubový stůl.

"Vidím, že jsi skončil," řekl si pro sebe Tram a pokynul hospodskému.

"Přejete si, mladý pane?" poklonil se u stolu tlust'och, jenž v předtuše velkého zisku nasadil i úsměv.

"Budu platit."

"Ano, jistě," rozplýval se hospodský," dostanu ještě jeden zlatý a máte to, pane i se zítřejší snídaní.

Tram přikývl na znamení souhlasu a zlatý se kutálel po stole.

Ještě dřív, než se stačil Tram zvednout, přitočil se ke stolu jeden z hostinských posluhovačů a postavil před něho dva vrchovaté poháry piva. "Pozornost od hospodského, zdarma."

Tram se podíval na Conana. Obrova zavalitá ramena, zabírala téměř celý stůl a Conanův mlžný pohled říkal, že na nich sedí mocné pivní omámení.

- Nu co, projednou, - pomyslel si Tram a natáhl ruku pro pohár. V ústech chutnal mok dobře, Tram jej lahodně převaloval na jazyku, ale najednou se z ničehonic zalknul a vyprskl všechno ven. Ruka s korbelem třískla o stůl a střepy se rozlétly dokola. Tram se pokoušel sípavě nadechnout a při tom levou rukou shodil na zem Conanův pohár.

"Do pekel," napodobil Conanovu nadávku.

"Do pekel, ten svět se ale točí!" vyhrkl opile Conan a pokusil se vstát.

Tram popadl konečně dech, vstal a chytil Conana pod paží. Pak pokývl na dalšího z posluhů, ať mu jde s opilým pomoci nahoru do pokoje.

I tak to pro oba byla nezvládnutelná práce, proto museli zavolat navíc dalšího posluhu, než zdárně vytáhli Conana do schodů.

Tram neměl čas si povšimnout, jak se pod jejích stolem svaluje k zemi, za tlumeného kňučení, jeden z hostinského psů, který předtím chlemtavě pil z louže vzniklou rozlitym pivem a usíná.

Další ráno je zastihlo daleko na cestě. Odpočatí koně uháněli po udusaných, prašných cestách s větrem o závod a už před polednem dalšího dne míjeli Sanith - Badar, další z velkých měst, stojící v jejich cestě. Ale oni uháněli dál.

Projížděli teď Ophirským královstvím, dál za cílem, kde je mocný mistr Sinko. To řekl Conan, i když Tram netušil, jak by je podle Conanových slov mohl čekat, když jsou tak daleko.

Nevěřil mu.

Slunce dosud ani nezapadlo, když vjížděli východní branou do Minthosu, bývalého sídelního města Ophirských vládců a velekněží.

U obrovské kašny, která je uvítala ihned za branou, oba seskočil a dováděvě ze sebe smyli špínu cest.

"Jdu něco najít, Conane," prohodil letmo Tram a vytratil se v uličkách.

Conan shodil ze zad meč a posadil se na kus neopracovaného kamene. Kolem kašny se jich válelo až moc. Ospale pozoroval stále neutuchající proud návštěvníků valících se do města.

Většinou se trousili ve skupinkách, vždy tak po pěti, šesti lidech a jednou se dokonce branou provalila celá horda Kothanů, chlapíků s typickými knírky pod nosem.

Minthos byl obchodnické město. Na nespočtech trzích se prodávalo všechno, co by člověk mohl potřebovat. A ceny tu byly z celého Ophirského království nejnížší. Lidé se zde neživilí jinak než obchodem a šmelinou.

"Tak poslouchej, ty parchante!" vyrušil ho z příjemného rozjímání hněv hádky. Ještě jednou tě tady zmerčíme, tak ti tělo bude hnit na hradbách a jediní tví společníci budou hladoví havrani, aby ti mohli vyklovat ty tvé prašivé oči.

Křik se ozýval z hloučku, který se blížil z hlubin města k bráně.

"Mít meč, uťal bych ti hlavu dřív, než bys stačil otevřít tu svou zapáchající dršťku, Mahare," ani to pořádně nestačilo vyznít a z hloučku obloukem vylétla postava, jež o kus dál tvrdě dopadla na kamennou dlažbu. Pokroutila se jako had a těžce se zvedala na nohy. Byl to malý mladík v pěkném, ale teď potřhaném oděvu. Z odřených míst mu kapala krev a pravá ruka se z povzdálí zdála být nepřírozeně zkroucená.

Mladík brečel.

"Tak padej, ty hajzle, ať tě tady už nevidím," ozvalo se zase z hloučku a po chvíli z něj vystoupil chlap, zřejmě jeho protivník. Byl menší, podsaditý, ale ruce měl jak lopaty. V pásu byl přepásán dvoubarevnou šerpou, pod nosem typický knírek pro tento kraj. S dýkou v ruce přistupoval k brečícímu mladíkovi.

Ten zatím příkrčen křičel plačtivým hlasem na celé kolo, "být s tebou sám, jeden proti jednomu, Mahare, sčítal bys polámané žebra. Ty, který si neumíš uhlídat vlastní ženu."

Conan se pousmál, vždyť ten ubrečenec nemá proti tomu muži šanci, možná tak v útěku.

"Říkáš kosti? Tak tady máš!!" masívní kožená bota s kovanou špičkou odkopla mladíka až k Conanovým nohám. "Tady máš kosti, a jestli nebudeš mít aspoň tři zlomené, tak nejsem Mahar."

Z ubožákových očí vytryskly další slzy, tentokrát asi z bolesti, ale za každou cenu se chtěl postavit. Objal Conanovy nohy a soukal se po nich nahoru, jenže každou chvíli sjížděl dolů k zemi.

"Už ho, do pekel, nech! Chceš ho snad zabít, ten ani neví, čím je," zastavil Conan blížícího se Mahara. Muž se na okamžik podíval, kdo se opovažuje ho zastavovat a po chvíli přemýšlení několikrát pokývl k

přešlapujícím hloučku. Pak se sklonil nad ležícím mladíkem a ranou pěstí mu skoro odtrhl ucho. Krůpěje krve pokropily dlažbu. Mladík zařval bolestí a zmítal se ve zvířeném prachu. Mohutná ruka ho chytla za kusy haleny a vyzvedla jej do výše. Hlouček lidí zamručel nad silou velitele a on sám vymrštil bezmocnou postavu prudce vpřed proti nedaleko ležícím kládám. A byl by mladík dozajista za chvíli ležel se zlamaným vazem, kdyby se kolem ničeho neschopných čumilů, neprotáhl Tram a ztlumil mladíkům smrtonosný let. Oba dopadli na písčitou zem, kde je zahalil oblak zvířeného prachu.

Hlouček lidí strnul překvapením.

"Co si to mladé prase dovoluje?!" křikl nechápavě Mahar a poručil svým kumpánům, "dejte mu co proto, ať ví, co v Minthosu znamená jméno Mahar."

"A co s tím?"

"Dělejte si s ním, co chcete, je váš," odpověděl.

Les statečných pěstí se okamžitě zvedl do výše, ale tam jej cosi nepochopitelného zastavilo, jako by do smečky hřívnatých vlků vtrhne hladový pán lev. Dva muži se rázem svalili na zem, poraženi nečekaným klínem. Zbytek tlupy se nerozhodně zastavil.

"Trame!" zaburácelo to nad hloučkem.

"To je dost," zněla odpověď.

"Ty se opovažuješ!" vykřikl nasupeně Mahar, "do něj chlapi!" zavřeštěl a vytáhl meč. Než však stačil udělat, byť jen jediný krok, praštil ho do prostřed čela masivní oválný kámen a svalil ho k zemi. Mahar se chytil za hlavu, upustil nechápavě meč a padl na zem. Mezi prsty mu crčela rudá krev.

"Takhle jsem u nás lovil zajíce a málokdy se minul," radoval se z rány Tram.

Účinek na hlouček byl ještě drtivější, než na samotného Mahara. Bez vůdce a s Conanem před sebou se muži raději rozestoupili a jako pára zmizeli v ulicích Minthosu.

"Proč jsi ho nechal, Conane, málem ho před tebou zabili?" zeptal se Tram, který stál stále na místě a pouštěl kolem hrůzu.

"V tomto městě mám moc nepřátel, Trame," odpověděl omluvně. Je to zkažené a zbabělé město a ten mladík pro mě neznamena tolik, abych se kvůli němu nechal pověsit a navíc je to stejný ubrečený slaboch. Věř mi, neznáš Minthos s jeho, jako je znám já."

Conan si nahodil meč zpět na záda, chytil koně za uzdu a čekal.

Tram pomohl mladíkovi na nohy, uchopil koně a dřív než mu vyskočil na hřbet, nakopl ležícího Mahara do zad.

Zatuchlou stájí se neslo tiché oddechování spícího Trama. Conan seděl na lavici nedaleko od vchodu, meč připravený vedle sebe.

Necítil se dobře v Minthosu. Určitě by ho popravili, kdyby se jeho vládci doneslo, že pobývá uvnitř jejich hradb. Není tomu totiž tak dávno, aby zapomněli, jak pobil více než polovinu královské gardy, dvě knížata a třetího navždy zmrzačil. A to vše jen proto, že se zastal bezvýznamné děvky a jim se to

nelíbilo.

Nespal. Bedlivě pozoroval zavřenou krčmu naproti a několik ulic, jež se u hospody sbíhaly. V duchu si pochvaloval Tramovu zkušenost. Toto místo bylo pro ně ideální, jak pro přehled, tak pro případný rychlý útěk. Sám by nikdy nevybral lépe.

Bylo hodně po půlnoci, když se ve svitu měsíce roztančily stíny.

"Trame," mohutná dlaň přikryla ústa, aby probouzející nemohl mluvit. "Máme společnost. Sleduj a poslouvej," pokračoval Conan.

Několik postav bušilo na dveře krčmy. Z venku se ozýval hlas, "říkám ti Mahare, že šli tudy, sledoval jsem je."

"Rozmlaťte ty dveře!" poručil někdo, jehož hlas ještě neznali.

"Tady máš sto Mu a vypadni, žena tě čeká, jak bylo ujednáno," řekl muž, jehož včera skolila Tramova dobře mířená rána.

Od skupinky se oddělila postava v roztrhaném oděvu s ovázanou rukou.

"Vždyť je to ten!" téměř vykřikl Tram, když v kulhavci poznal mladíka, kterému zachránil život. A než stačil ho Conan stačil zastavit, byl venku ve tmě a tiše se pustil za mladíkem, jenž si hvízdaje odcházel uličkou lemující zeď stavení. Byly to jedny z posledních kroků, které ve svém krátkém životě udělal.

Conan popadl meč, přitiskl se ke dveřím a pozoroval, jak kužel světla z plápolající pochodně osvětlil všechny muže ve skupině. Byli to vojáci, poznal je podle speciálních, kožených chráničů předloktí a paží, s vsazenými hlavicemi bronzových hřebů.

Probuzený hostinský ochotně ukazoval rukama ke stájím, i když dostal za případné mlčení dobře zapláceno. Vojáci se rozeběhli.

Naneštěstí pro ně byly do stájí vchody dva. Skupina mužů se rozdělila a ke každému z vchodů směřovalo pět mužů. V pozadí zůstaly stát čtyři postavy z pochodněmi. Boj mohl začít. Toto město prahlo Conanovy krve.

Conan poklekl a čekal. Nemyslel si o těch vojácích nic dobrého. Řvali, jako by chtěli probudit půl města s králem navíc. Asi netušili, koho je to vlastně poslali zatknout, protože jinak by se do stájí neřítili jako velká voda.

Prvního Conan rozetnul v půli a meč uvízl až v boku jeho následovníka. Zbylí, jenž ještě neměli čas zastavit, se hrnuli do stájí, přepadávali přes mrtvé, až všichni před Conanem navršili slušnou hromadu dosud živých, lidských těl.

Ten pak zvedával jednoho po druhém ze země a házel těla vstříc zdi, nebo je deklasoval údery pěstí. Takto byla v okamžiku první pětice rozdrcena, aniž by si to nějakým způsobem uvědomila.

Jaké zděšení muselo ovládnout ostatní, poté, co se na místo vojáků, z temných stájí vyřítíl Conanova titánská postava s pochodní a mečem, s něhož stékala krev.

"Tady je, po něm!" nejrychleji zareagoval Mahar a ukazoval na Mahar. "A támhle je ten spratek!"

upozornil na vracejícího se Trama.

"Okamžitě je chyt'te, do rána budou viset!"

Druhá pětice se rozběhla, vyburcována křikem, proti směšné, ale úděsné dvojici.

"Rychle do nich," křikl Conan na Trama, "jinak jich tady bude víc, než much. Aáárgghh," vydral se ze Conanova hrdla mocný křik a několika rychlými kroky vpálil do chumlu vojáků jako lavina.

"Pozor na něj! Ten nám tady předloni pobil polovinu gardy. To není obyčejný lump!" křikl kdosi. Pozdě.

A Conan pronesená slova jen potvrzoval. Daleko ze všech nejdřív stál na nohou, a když nejbližšího muže poslal, úderem lokte k zemi, zbývali jen tři. Další totiž sténal na zemi a lapal po dechu se zlomenými žebry.

Zhrzená trojice pozůstalých bojovníků ihned pochopila, koho mají před sebou. Ne mazaného zlodějčka, kterého jsou zvyklí zaplašit zlým pohledem. Ne nějakého ochmelku, jemuž se zalíbilo rušit lidi za spánku, ani ne nějakého zákeřného vraha, kterých bylo v Minthosu plno a za pár Mu byli schopni udělat cokoli. Ne. Teď měli před sebou dva Cimmeřany. A jak si je tak v ranním rozbřesku prohlíželi, roztřepala se jim kolena. Nikdy by nevěřili, že muž bílé pleti, může být takhle mohutně stavěný. V rozbouřených myslích jim vyvstávaly příběhy, které kdy zaslechli z vypravěčových úst a jakákoliv nadnesenost, se jim nyní, v každém pohledu na toho obra, který za pár minut stačil odrovnat větší polovinu mužů, zdála slabá.

- Jedí své nepřátele, utínají jim hlavy, odřezávají uši a přirození, kterými krmí své děti. Ovládají temnou magii neskutečných bohů, jsou krutější a krvežíznivější než hladová lvice - to vše se prohánělo mužům hlavou.

Seskupení do jakéhosi obranného útvaru pomalu, krok za krokem ustupovali. A poté, co Conan pozvedl obrovitý meč do výše, bylo to jako by jim pod nohy hodil klubko nejjedovatějších zmijí.

"Kam utíkáte, vy hlupáci?!" řval za prchajícími jejich velitel a jakmile poznal, že je nezastaví, křikl, "doběhněte pro posily, jinak budete viset jako první!"

Jenže ani Conan na nic nečekal. Vběhl do stáje a obratem vyjžděl s Tramem tryskem ven. Dusot kopyt se rozněl městem.

"Ujíždějí! To přeci nedovolíte, je vaší povinností ty hovada chytit. Musí viset!" Pěnil Mahar, "víte vůbec, kdo je můj švagr. Tak já vám to povím, ..."

V tu chvíli se kolem něj prohnal Conan s Tramem a Mahar, jehož stále silně pálela rána na čele a mnohem více pohana, které se mu dostalo od Trama, za to, že srazil k zemi právě jeho před očima všech. Jenže teď, stejně jako včera, byl před touto dvojicí bezmocný. Meč naplocho udeřil štípatý a výsměšný plesk do zadku a srazil jej svou silou k zemi.

Z Minthosu se oba Cimmeřané dostali až třetí den z rána, převlečení za spalovače mrtvol, vyváželi na káře několik omráčených Argosanů, kteří neměli to štěstí a nevyhnuli se Conanovým pěstím. Pak, na svobodě, už nebyl pražádný problém, získat si koně a vyrazit dál na další pout'.

Od Minthoských bran to bylo k Ophir - Sanu, kam měli namířeno, opravdu jen pouhý kousek cesty, proti tomu kolik toho prošli zemi Hyborskou.

Ophir - San bylo poslední město na cestě. Přesněji řečeno bylo to opevněné hradiště v podhůří Sovích hor, ve kterých, dle Conana, žije Sinko, mudrc, poustevník, mistr a jediný muž, kterého se on bojí. Někde tam pramení v pěti místech Pohřební - černá řeka -.

V Ophir - Sanu výhodně nakoupili zásoby jídla, protože ponuré Soví hory, prý nejsou místem zasvěceným divoké zvěři či ptactvu. Jen obrovití hadi a ještěři vyhřívají své šupiny na balvanech, jenž tvoří většinu povrchu hor a ti příliš lidský hlad neuspokojí, natož je ještě polapit.

Zanechali koně uvnitř hradiště a pěšky vyrazili do majestátnosti hor, které výškou zabraňovaly slunci v přístupu do Ophir - Sanu. Pohřební řeka je vedla bezpečně, až do doby, než se vodní těleso začalo rozpadávat ve dvě a posléze v patero tučných prstů rozeběhlých v různé strany.

U některého pramene nás čeká, alespoň mi to vždy říkal, že mne tam bude čekat, tedy pokud se objevím," pronesl Conan v místech, kde se prameny naposledy držely u sebe.

"Ty nevíš, kde?" zeptal se Tram, jenž se doposud domníval, že Conan ví o Sinkovi naprosto vše.

"Ne, ale říkám ti, že nás Sinko nenechá dlouho čekat. Podívej," ukázal Conan na zčernalé prameny. "Kdysi dokonce bývali všechny průzračně bílé, dokud tady v Sovích horách žili lidé. Pak se jednoho dne objevil obrovský had, nikdo neví jak se sem dostal. Jedni říkají, že z chrámů samotného Hádího boha, druzí naopak, že jej zplodila ve svém lůně ophirská plavovlasá bohyně Kašpé a praotcem všech ophirských bohů Ithou, aby tak ztrestali Jižní Ophiřany za jakousi krvavou reč, či snad za to, že jím neposkytli oběti z řad dětí. Jisté je, že vyděšení obyvatelé, jenž po stovky let žili v Sovích horách, prchali po západních svazích dolů, aby se přidali k potulným Ophiřanům, nebo se spouštěli po svazích severních a tam založili Ophir - San, jehož hradby ten zplozenec pekel nedokázal zbořit. Tehdy začaly Soví hory pustnout, vítr bral jejich zeleň a přivál velké balvany, pod kterými zůstaly domy po původních obyvatelích. Říká se, že právě tehdy začaly prameny Pohřební řeky černat, že se v nich po návrších hor valí dolů všechn smrtelný jed hadů, jenž jich tam je více než hvězd na nebi. A tak zůstal jen jediný průzračný pramen, kterým tečou slzy Sovích hor volající nazpět své lidi na pustá úbočí. Ale pokud bude v Sovích horách obrovský had, nikdo se nevrátí."

"Tak proč tam žije, Sinko?" přerušil Conana zaujatě poslouchající Tram.

"Hadi ho prý poslouchají jako lidé a nikdy na něj neútočí. A Sinko ještě říkal, že Soví hory mají ve svých kamenných hlavách velkou moudrost a on, že v ní umí číst."

"Pozor!!" vykřikl Tram když spatřil hladkého hada jak se protáhl kolem Conanových nohou. Conan uskočil, ale had po něm nešel. Zastavil se. Vlastně ne, zvedl se do výše a jemně se pohupoval ze strany na stranu a soustavně otvíral a zavíral tlamu s jedovými zuby.

"U Croma, to jsem se lek," klel Conan. "Nech ho, Trame!" křiknul po mladíkovi, jenž se chystal trefit hada kamenem," poslal ho Sinko, povede nás."

Had se několikrát zahoupal jako klas ve větru, pak padl na plochý povrch a jeho tělo se rozvlnilo vpřed. Oba poutníci se opatrně vydali za ním. Had se mrštně, jak mu to hadí tělo umožňovalo, plazil mezi balvany. Tak rychle, že mu nestačili a on na ně musel čekat, a to i přesto, že se dali do klusu.

Zanedlouho se had ztratil v kamenné bráně, vedoucí do nitra jeskyně. Conan ani Tram nezaváhali a vešli dovnitř. Po několika opatrných krocích se ocitli na okraji srázu, který v hloubce pod nimi vyplňovala blankytně zelená hladina skalního jezera úctyhodných rozměrů.

Had zrovna dopadl na klidné vody, a jen co vyplaval, počal se opět vlnit a lákat oba za sebou.

"Pořádně se odraz a dopadni na nohy, je to zatraceně vysoko," poradil Conan a sám se odrazil vstříc jezeru.

Gejzíry vody vytryskly daleko kolem i se zmitajícím se hadem.

"Skákej, Trame," ozvalo se zdola.

Tram poodstoupil dozadu a s rozběhem skočil dolů, rukama napřed. Jakmile vyplaval, usmál se na Conana. Ten se jen ušklíb na znamení uznání.

Plující had je brzy dovedl ke konci kamenného masívu, kde se ztratil pod hladinou.

Conan na nic nečekal, shodil ze sebe vaky, ponechal si jenom meč a s obrovským nádechem se potopil za hadem.

Tram zůstal osamocen. Čas utíkal pomalu, ale bylo ho čím dál více. Začal se o Conana bát. Pociťoval strach, který za tu dobu, co byl s ním, ještě nepoznal. Strach o jediného člověka, kterému mohl věřit, o přítele. Strach o někoho, kdo jej naučil tolika věcem a dovednostem, že se Tramovi leckdy zdálo, že jsou spolu celou věčnost. Tak trpělivě šlapal vodu, plácal rukama a bál se. V momentě, kdy se Conan vynořil ho byl ochoten obejmout.

Prerývaný dech svědčil za mnohé. Trvalo dost dlouho, než mohl souvisle promluvit. "Shod' ze sebe všechno, co nepotřebuješ, pořádně se nadechni a pojď za mnou s otevřenýma očima."

Současně se nadechli a ponořili do chladivé vody. Pokud Tram stačil vnímat, plavali kolem skal s pravidelně tvořenými žlaby. Stále se držel za Conanem, až ho najednou něco začalo svírat u prsou a v hlavě se mu pomalu tmělo. Tělo nutkavě potřebovalo vzduch. Cítil, že ztrácí vědomí. Uviděl ještě něco obrovského, jak ho chytá a táhne nahoru.

Prskal a vykašlával vdechnutou vodu a až po dlouhé době si uvědomil, že visí ve vzduchu zavěšen v zubech převelikého hada. Nevěděl jestli se mu to zdá, nebo je mrtev, až dotek jeho ruky a hadích zubů ho přesvědčili, že je to skutečnost.

- Pořádně se nadechni, zacpi si nos a nic dalšího nedělej.

Všechno bude v pořádku - zněl mu hlavou neznámý, ale líbezný hlas. Myslel si, že to snad mluví samotný had. Hlas se několikrát opakoval, až Tram konečně pochopil. - Ovládá je, kuchá je jako ulovené prase. Když chce, panáčkují jako psi a lížou mu boty. Taková je jeho moc. Ale pomůže nám, Trame, - připomněl si Conanova slova.

Teprve potom se pořádně nadechl, zavřel oči a chytil si nos. Ucítil, jak jej had jemně, ale přesto pevně obtáčí. A pak, jako by padal. Cítil, jak se jeho tělo přizpůsobuje hadím pohybům. Voda kolem něj se vířila děsivou rychlostí, jak pluli dolů a dolů. V uších mu začalo nepříjemně hučet a prskat, ale nos si nepustil a dechu měl stále dost. Voda se ještě víc ochladila. Pak už jen propluli úzkým otvorem a zas mohl volně dýchat.

"Klid, hrdino," zaslechl konejšivý hlas, který se opakoval v mnoha ozvěnách a poté teprve otevřel oči, ale to už jej čísi ruce vyzvedávaly a braly z chladivého objetí hada.

Tak poprvé uzřel Sinka.

Kapitola IV.: Sinko.

"Lhal bych, kdybych teď řekl, že vás nerad vidím," promlouval k nim vysoký žlutovlasý muž, oděný v šustivém přehozu, ušitým z hadích kůží. Hovořil energicky a s radostí.

Tram poloseděl, pololežel zamuchlán ve vrstvě nejružnějších zvířecích kůží a usrkával z hlíněné misky, kouřící, nasládlý nápoj. Pohledem sice obdivně kroužil po obvodu malé sluje, ale hlavní pozornost věnoval Sinkovým slovům.

"A je to také příjemné, po těch dlouhých létech, slyšet pravou lidskou řeč." řekl a dodal, "než se mi zase zprotiví."

"Tak, co je nového, venku?" zeptal se zlehka, dřív než Conan stačil otevřít ústa.

"Vidím, že je všechno stále stejné. Vidím smrt, zlobu, zuřivost. Vidím nenávist ve vašich srdcích. Vidím krev, vidím všechno, proč já to jen musím vidět?!" povzdechl Sinko a odmlčel se. "Chtěl jsem před tím utéct, abych už nikdy neviděl. Pryč, co nejdále od lidských světů. Jenže za tu dobu, kterou jsem tady, pokoje stejně nenacházím. Vidím ještě mnohem lépe, než jsem kdykoliv viděl. Každá válka, nebo slavnost, větší rvačka, nebo mor, vždycky to zatraceně vidím. Bere mi to spánek v děsivých snech kruté skutečnosti. Ani tady hluboko v mém podzemním paláci, to nijak nejde zastavit. Tolikrát jsem chtěl skoncovat se vším vlastní rukou, ale mé vidění, vidí i do mne samotného a nedovolí mi to udělat. Je to prokletí. Ale vás nezajímají povzdechy utrápeného starého muže. Přišli jste s něčím, čtu to sice ve vás, ale potěšte mne a mluvte. Chci poslouchat lidskou řeč, ve své pravé podobě."

"Ano jsme tady s prosbou o pomoc. Tady Tram a já chceme něco, ne, vlastně někoho najít a já vím, že ty jediný nám můžeš pomoci v hledání. Hle.."

"Zadrž!!" zaznělo poutníkům současně v uších i hlavách. Ani si s Tramem nepovšimli, že se chvíli předtím z vody vyplazil jeden z tisíciny hadů a strnule ležel před Sinkem.

"Někdo jiný je ještě v majestátnosti Sovích hor. Cizinci a zlo z nich čpí, jako z vás chrabrost. Dívejte se!" Pokynul hlavou ke klidnému skupenství vody. A strnul, jako by byl vytesán z kamene. Zprvu nic, ale zanedlouho se po hladině začaly prohánět malé vlnky. Okamžikem se zvětšovaly a z nastálého vlnobití, za které by se nemuselo stydět žádné z moří, vytryskly ke stropu sluje čtyři mohutné vodní sloupy. Téměř se jej dotýkaly, když se jejich let vzhůru zastavil a masa vod, kterou vyrvaly z vodní hladiny, začal v jemném poprašku spadávat nazpět k hladině. Nevracely se však tam odkud vzešly. Stejně jako předtím nahoře, se u hladiny zastavily a udiveným pozorovatelům se před zraky objevila velká vodní stěna. Vlastně ne jedna, ale bylo jich pět. Zepředu, další dvě po bocích, vzadu je ohraničovala čtvrtá a nad nimi se ze zbytků gejzírů utvořila poslední, která je jako by uzavírala. Had i Sinko se natočili ve směru tohoto podivného vodního útvaru zledovatěl svou dokonalostí.

Užaslý Tram nevěděl na koho se má dívat dřív, jestli na obrovskou kostku, nebo na zkamenělého Sinka. Další dění to vyřešilo za něj. Koutkem oka zahlédl uvnitř kostky pohyb.

Nejprve to byl jen malý bod, kterým stejně dobře mohlo být několik kapek vody. Ale Tramovo oko vycvičeno divočinou a Conanovým působením, se nemýlilo. Stejně rychle, že se za stejnou dobu by se nestačil pohnout, se celý vnitřek kostky naplnil. A nebýt na to alespoň trochu připraven, vyskočil by Tram z kůží a upaloval by odtud, co by mu nohy stačily. Tak jen zkameněl napodobujíc Sinka i Conana a sledoval dění před sebou.

Poznával to místo v krychli, byli tam s Conanem dřív než potkali hada. Pět rozvětvených prstů se nezúčastněně sbíhalo v celek Pohřební. Nedaleko soutoku stála skupina mužů. Tramovi se zhouply vnitřnosti, po těle mu přejela vlna mrazivého chladu. Zatmělo se mu před očima s všude kolem něj byl najednou sníh. Krvavá kostra a štípaný mráz také nechyběly. Díval se z výkřikem deroucím se z hrdla. V uších znovu zazněla taneční hudba. Bubny. Ruce se začaly nekontrolovatelně pohybovat, tělo chtělo tančit, nic jiného než tanec neexistovalo.

"Neéé," křičel, strop sluje vylétl do nekonečných výšin a zavládla tma. Ve středu ní vzešla jako slunce na noční obloze stála socha. Tančila.

Mužů bylo osm. Museli je sledovat. Conan se na ně díval. Vypadali přesně tak, jak mu je popisoval Tram. Stáli zahalení v rudých kápích s otvory pro oči a ústa. Kožené, úzké kalhoty obepínaly, během či tancem, vystouplá, svalnatá lýtka a téměř nepoznaně přecházely do podivuhodných sandálů.

Všichni se opírali o dlouhé dřevěné tyče s hřeby na koncích, nebo celé zalité železem. A pak se červení muži v krychli rozeběhli. Běželi tancem, jako by to nijak jinak ani neuměli. Conan tasil a už se chtěl vrhnout dovnitř a rozdat si to s nimi. V tom uslyšel Tramův výkřik. Prudce s otočil a uviděl ho, jak se malátně zvedá z kůží a nepřítomnými očima hledí kamsi do dálky. V tváři se mu nehýbal ani jeden sval, ale ramena začala sebou cukat, ruce mávat a nohy tančily. Celý Tram tančil. Conan zaklel.

Sinko se odvrátil od vodního obrazu, který však nezmizel a ihned se plně soustředil na mysl Trama, který se potácel v zajetí vlastních, až příliš mocných vzpomínek. Vetril se do nich, protože byly neskutečně silné a za moment už nepochyboval, že to vzpomínky vůbec nejsou. Bylo to poselství.

Tram poskočil a pravou nohu opřel o levé koleno. Ruce vzepjal nahoru a strnul. Socha, jako by se k němu blížila.

Poznával každý její detail. Ale vždyť to už není socha! Kamenná ramena se jí zvedala a krásněla lidskou kůží. Tvář, vystouplá z nehybnosti byla přenáděrná a jemně ženská, ruce, nohy a boky, svůdně obnažené do nahoty se elegantně rozvlnily.

To není socha, je to žena jejíž krása se nedá popsat, dá se jen vnímat. Zastavila pár kroků od zmrazeného Trama, překřížila ruce na prsou a vydechla, "vrátil jsi se, jsem tak ráda, Trame, zatančíme si?"

- Nech ho, - uslyšel Conan v mozku, když se chystal vrhnout na zmítajícího se Trama a zalehnout jej vlastním tělem. - Nech mi ho, já mu pomohu víc. -

Conan pokrčil rameny a raději se odvrátil. Všiml si něčeho v krychli a rysy obličeje mu ztvrdly nebývalým vztekem.

Náděrná zavlnila rukou a Tram učinil po ní. Přeskočila z nohy na nohu a několikrát se zatočila dokola. Tram vše opakoval s malým zpožděním. Věnoval se pouze tanci. Žena se přitočila k němu, uchopila jej za pás a roztančila se s ním.

Voněla jako jarní květy a byla tak hebká. Tanec byl vším. Sinko pocítil nebezpečí, točil se s Trmem v tanci a už věděl vše, ať to bylo jak chce, mladík svůj úkol splnil a měl být zasvěcen, nebo utracen. Druhý udeřil. Ale Trama nedá, nebude plýtvat mladým životem, které pro Druhého jsou jen krví a smutkem dlážděné schody k cíli.

Conan se nemýlil, poznal postavu, která neoblečena v červenou, pobíhala mezi zakuklenci. Nechápal, jak je mohli vystopovat. Nyní to věděl. Ale tím hůř pro něj. Malá, pokroucená stvůra s hlavou, jako by promáčklou v levé polovici dovnitř a tělem tvarovaných podle nočních můr, se hnala v jejich neznatelných stopách a jako ohon za ní vlálo osm rudých kápí. Jmenoval se Djuana - Pikt a patřil do velice malého okruhu lidí, které měl Conan na seznamu kandidátů smrti. Ještě jednou se na něj nevěřicně podíval a byl si jist, že prasečí tělo neponese hlavu už moc dlouho.

- Zapomeň na všechno a buď můj, - Tram se úplně přitiskl k tančící ženě a poddával se jejím pohybům. V tom cítil, jak se něco dostává mezi něj a Nádhernou. Nechápal, jak mužou rušit tanec. Tančil a dělal cokoli pro Nádhernou. Z nádherných prsou ženy se vynořila hlava muže, odněkud ho znal, ale to bylo kdysi, dřív než začal tančit, nezajímá ho. -

Dost, Trame! - říkal ten muž a chytil ho za ruku. V hlavě pocítil strašnou bolest. - Nech tančit! - protestoval mladík a pokusil se udělat několik tanečních kroků, ale nešlo to, jako by byl dřevěný a Nádherná se rychle vzdalovala, ztrácela se.

- Neodcházej, zaprosil, - pojďme tančit. - Bolest se ještě víc stupňovala, až měl dojem, že hoří. Sinko, v celé své podobě, stál vpředu a kynul mu rukou. Jeskyně se zmenšovala.

Tram uviděl znovu zkrvavenou kostru, ale místo mrazu ho teď uchvátil vztek. Soudnost se mu vrátila. Stál uprostřed sluje, viděl naježeného Conana, pozorujícího vodní divadlo s lidmi místo marionet. Sinko stál nedaleko, byl mezi svými.

K něčemu se schylovalo. "Co je to za potvoru?" odplivl si. To poprvé uviděl Pikta.

Conan se otočil za známým hlasem a spokojeně se ušklíbl.

Tram byl zase v pořádku.

"Djuana - stopař," zavrčel Conan a zahrozil krychli pěstí.

"Ty taky umíš vidět do mysli?" zeptal se překvapeně Tram.

"Ne, ale znám tu potvoru až příliš dobře. Když je vede on, nemáme šanci se skrýt. V té malé obludě, která má do poctivého muže daleko, jako vlk do jehněte, je více psa, než člověka. Žije jako prašivý pes, je neúnavný jako pes, ale je to člověk a špiní svůj původ. Je pokřivený více, než jeho postava. Zradí a zabije zezadu stejně snadno, á, škoda mluvit. Už párkrát jsem mu chtěl zmáčknout hrdlo, ale nikdy k tomu nebyla vhodná příležitost."

Postavy v kostce stály na útesu, z kterého se oni před chvílí vrhli do jezera a o něčem se dohadovali. Pak všichni červení skočili do vody. Djuana skočil s nimi. Stěna krychle se rozstříkla na všechny strany a voda opět přijala vodu.

"Přišel čas, kdy se vyrovnáme, Conane," ozval se slují Sinkův hlas.

Conan přikývl, "ale Djuana . Pikt je můj."

"Jestli tak zní tvé přání, budiž," odpověděl Sinko a jeho věrné zmijí setniny, či tisíciny se vyrojily ze všech koutů a po desítkách se vrhaly s nenávisným syčením do vody.

Po posledním zmizelém, z vody vyplul hrdým pohybem had-obr. Byl to, co Conan mezi lidmi. Připlazil se

k Sinkovým nohám, přičemž se letmo otřel o Conana, který měl co dělat, aby se udržel ve stoje. Had vztyčil hlavu, jež daleko objemem překonávala hlavu Sinkovu. Chvilí se ti dva dívali sobě do očí, pak se had majestátně odplazil a nezvykle tiše vplul do vody.

"Udělá to pro tebe, Conane, ten Djuana je tvůj. Hadí král slibuje."

Ve sluji proběhla chvíle ticha.

Mistr opět promluvil, "vaši nepřátelé jsou mrtví. Nebudou už nikdy tančit své rudé tance a dělat vše pro smutný idol jejich srdcí. Ted' si můžeme povídat o něm," ukázal na Tramu, "pojď sem k nám a sedni si," vyzval ho a nabídnul místo na jednom z vybroušených kamenů. "Tak ty jsi, Tram? Hrdina?"

"Nejsem hrdina," odpověděl Tram.

"A kdo tedy jsi?"

- Tram, jen Tram. Nic hrdinského jsem ještě nestihl vykonat, mistře Sinko, - pomyslel si, než začal uvažovat nad tím, co odpoví. Jenže Sinko na jeho myšlenky ihned reagoval.

- Conan říká něco jiného. Chválí tě, jsi statečný mladík, a když to říká takový bojovník jako je on, musí to být pravda.

Ve sluji vládlo ticho, ale přesto se zde vedl čilý hovor, ovšem v Sinkově plné moci.

- Možná, - pomyslel si Tram, přizpůsobující se tím pravidlům hovoru. - Ale až najdu, to co hledám, budu mít nové jméno. Zatím zůstanu Tramem, posledním z Východních Cimmeřanů. -

"Je mi líto, - podotkl Sinko, - co se ti stalo a pomůžu vám, stejně jako kdysi Conan pomohl mi. Vím, že hledáš matku, ale není v mých silách říci ti, zda je na živu, nebo ne. Sídlo rudých tanečníků však znám. - Nadechl se a řekl normální řečí," vidím, nebo lépe, viděl jsem v tanečnických celou jejich cestu za vámi. Nevím proč vás sledovali, jak přišli na to, že jste se dali dohromady, ale jdou za vámi už od Tipanu. Nevěděli jste to. Snažili se vás nějak přemoci a dodat vás jejich vládci. Byli jste pokaždé trochu rychlejší a přálo vám štěstí. Přesto jste měli na mále. Viděl jsem hospodu a psa upadajícího do dlouhého spánku místo vás. Trame viděl jsem velikou sochu, jak tančí a tančí. Jeskyni velikou, že ji konce není. Viděl jsem lesy jeden z druhým. Nad nimi hory, step, vesnice, města, nevím, kde to je, neznám svět, jako Conan. Údolí, řeky, mosty. Je to na severovýchod, ale neznám to místo. Conane, ty to budeš určitě vědět. Dám ti své informace. Budeš je mít. Dívej se.

"Musíme na východ, hodně na východ, do Brythunie a dál, co už není žádné město, jen hory a lesy. Sotva Conan vyluštil cestu, z vody vylezl had a v záhybech těla se mu škubal Djuana. Prskal, plival vodu, kopal. Proti hadovi byl však bezmocný. Had se doplazil k Conanovi a malá postava vypadla ze strašlivého sevření. Cimmeřan se k němu sehnul, chytil za oděv a vyzvednul do výše očí. Přiměřil si ho nevraživým pohledem. "Řekni mu, Sinko, obrátil se na mistra," tak jak to umíš jen ty," že když jsem sem s ním naposledy setkal, slíbil jsem mu, smrt, jestli za mnou bude ještě slídit." Conan se odmlčel. Čekal, až Sinko kývne, že vše vyřídil. A ani nemusel čekat, protože zakrslík sebou začal trhat, zatínat špinavé nehty do Conanovy pravice, snažil se ho kousnout. Začal něco žvatlat.

"Co říká?" vyzvídal, neboť jeho huhlavé řeči nerozuměl a posledně, když s ním mluvil, měl tlumočníka.

"Proklíná tvé bohy, aby tě při nejbližší příležitosti stáhli z kůže, rozčtvrtili, snědli zaživa, upálili a pořád dokola. Nebojí se smrti z tvých rukou, vysmívá se ti."

"To by ale neměl," usmál se Conan a třískl s ním o zem, až to v Djuanovi zapraštělo a aby nemohl utéct, přišlápl jej raději nohou.

Djuana lapal po vyraženém dechu a chrochtal víc, než poděšené prase.

"Ještě bude litovat. Sinko, prosím, dej ho hadovi, můj meč je pro něho příliš čistý, abych si ho zneřádl psí krví."

Had zaujímal celou délku sluje, což bylo kolem padesáti lidských kroků a zkoumavě si prohlížel lidi. Najednou zvažněl a díval se zblízka jen na Conana. V tlamě se tyčila čtveřice dlouhých zubů, ostrých jako dýky a že byly v moci dobrého šermíře, o tom nebylo pochyb. V malém pramínku, sotva spatřitelném, po nich stékal jed, jehož stále přibývalo.

"Děkuje ti Conane a vzdává hold. Ještě něco, zve tě na velký lov k připomenutí dávných časů. Pokud přijmeš, budeš prvním člověkem, který se ho zúčastní coby lovec a ne jako kořist."

"Djuana?" otázal se Conan a Sinko přikývl. "Řekni hadu, že nemohu a přeji dobrý lov."

Djuana - Pikt, jenž všechno pozoroval, se možná dovtípil, o co jde, protože ztichl.

Had sebou zakomíhal a pohybem mnohem svižnějším než by kdo očekával, obmotal opět bezmocného muže a ztratil se ve vodě.

Neloučili se, nepadala zbytečná slova, přesto jim bylo těžce. Za těch několik hodin si tady připadali jako doma, ač ani jeden toho slova dlouho neznal. Ale Sinko si přál být opět sám. Samota byla prokletím za nelidské schopnosti, jimiž ho obdařili, nebo snad potrestali bohové.

"Musíte jít," řekl chvíli poté, co se had vytratil. Nechci vám ublížit. Mnoho mých přátel platilo za mé chyby. Běžte na východ, tam leží vaše odpověď. Hleďte a najdete. Ať bohové stojí při vás. Běžte, rychle už to začíná! Sledujte tu zmiji, vyvede vás odtud." Hlas dozněl a mistr Sinko zkameněl viděním.

Cesta úzkými štolami jeskyně byla, zvlášť pro Conana, utrpením a zdála se být věčnou.

Kapitola V.: Chyrga.

Nevraceli se nazpět do Ophir-Sanu. Podle Conana, bylo pro ně mnohem lepší jít přímo na východ, kde by měli narazit na Corintské království, a pak přejít jeho hranice s Brythúnií.

Jenže v jedné věci se velice mýlil. Po druhé straně Sovích hor nepotkali dlouho ani živáčka. Bylo to velmi podivné. Krajina tady byla velice úrodná, ale nikde ani známka stavení, chýše, ničeho, co by dávalo tušit obyčejný život. Tak jim nezbývalo nic jiného, než jako praví poutníci časně z rána vyrazit, aby k večeru padali na holou zem a okamžitě usínali. Sem tam si něco ulovili, aby zahnali palčivý hlad. Šli stále na východ, který byl jejich jediným směrem.

Trvalo ještě mnoho dní, dokud nenarazili na rozvaliny, čehosi, co snad kdysi mohlo znamenat pevnost hradeb a město uvnitř. Muselo být z dávnověku, protože s takovým typem stavby a uspořádáním opevnění se Conan nikdy doposud nesetkal.

Podle zachovalých základních kvádrů, zapuštěných hluboko v zemi, vypadalo město jako kruh. Kvádry musely tvořit vysokou, nedobytnou hradbu. Uvnitř už nebylo zhora nic. Žádná stavba, zbořenina, náznak

něčeho, jen základy v zemi. Jak by všechna stavení odnesla mohutná vichřice.

"Počkej, Trame!" zavolal za odcházejícím. "Nespěchej tolik. Co takhle dát tady tomu místu jméno. Tram a Conan navštívili toto místo na pouti a na počest jejich hrdinských činů jej nazvali," Conan se zamyslel, "Trame?"

"Zakra zoj," zašeptal vážně Tram.

"Jak si to řekl? Co to znamená?" divil se Conan.

"To je starocimmersky a znamená to - možnost naděje. - "

"Proč ne. Tak tedy Zakra zoj," a do jednoho z kvádrů už ryl slova značící jméno.

Tram s Conanem dál ukrajovali díly cesty. Čekalo na ně Corintské království, celá Brythúnie.

Pět dnů šli pořád stejným směrem. Krajina se příliš neměnila. Jen divoký porost trochu ustupoval mímějšimu. No a tak se ocitli uprostřed vesnice, ani nevěděli jak. Byl to nečekaný přechod, že si v prvních chvílích neuvědomili, kde jsou. I jejich instinkty je zradily. Několik tuctů dřevěných domků obepínalo v prostřed lesa mýtinu a pár vesničanů strnulo překvapením.

"Hamá, hamá," začaly vykřikovat malé děti a hnaly se k cizincům, kteří se vynořili z lesa.

"Hamá, hamá," volalo i několik žen, ale nejspíš to bylo jen obecné varování.

"Hamí!!!" zaznělo odněkud, naposledy a nejpřísněji.

Conan i Tram se otočili za hlasem, protože z něj bylo cítit nebezpečí. Současně Conan zabránil Tramovi v tasení meče.

"Jen klid," prohodil, "na to budeme mít dost času."

Cimmeřan se napřímil, aby dal vyniknout celé své postavě. "Hamá, Istar?" zvolal opět onen muž s rouchem až po zem a dlouhou tyčí, na které byly na provázcích z lidských kůží upevněny lebky mnoha zvířat i lidské. Mýtinu se nepříjemně zaplňovala. Z lesa se nenápadně vyhouply postavy bojovníků s hrozivými oštěpy a nabroušenými sekerami.

"Hamá, Istar?" zvolal opět. Jeho lidé pobožně utichli a začali se rozestupovat. Trvalo ještě chvíli, než se zpoza nich vynořil tygr a hrdým, majestátním krokem se blížil k Cimmeřanům.

Conanova ruka se slila s mečem v jedno. Věděl, že jediné, co může dělat, je čekat a nehýbat se. Tram, jehož vychovávala stejná divočina, se choval podobně.

Na dvacet kroků od nich se v zelených tygřích očích zablesklo a tygr zmateně zpomalil. K Cimmeřanům došel sotva krokem. Očíchal si je, obešel a svalil se jim k nohám.

"Hamá, Istar a kimo!" křikl nervózní šaman a odložil hůl.

Život ve vesnici se rozběhl tradičním tempem, jako by se vůbec nic nestalo. K tygrovi přicupitalo několik žen. Na holou zem položili hrubou pokrývku a na ni navršili kupu jídla.

Tygr ležel pokojně dál, Tram a Conan se usadili blízko něj.

Vůně pečeného masa obaleného v listech je dráždila. Vždyť pořádně nejedli od doby, co vyšli s Ophir-Sanu. Kolem masa se povalovalo mnoho ovoce a plodů, které Conan nikdy neviděl.

"Počkej!" zarazil Conan Tramu, když si chtěl mladík vzít první porci masa, "jsou to lidojedi." Conan si vzal kousek masa z podnosu a přičichl k němu. Pak ulouppl větší kus a dal si jej na špičku jazyka. Chvilí jej převracel v ústech, než pokynul Tramovi, aby si taky vzal. Brzy se cpali, až jim mastnota stékala na osmahlá těla.

Tygr je bez zájmu pozoroval.

"Sinko?" otázal se Tram, jenž schoulené zvíře ztropil pohledem.

Conan přikývl a rozbalil další kus masa. "Dojíme a půjdeme, máme sice ochranu bohů, ale ten šaman touží po naší krvi."

"Dnes půjdem i v noci," dodal, když mu v rukou zůstal už jen zčernalý list a něco ovoce. Hliněné džbány s pálenkou zůstaly netknuty.

Conan se postavil a Tram vedle něj. Vesnice si jich nevšímala, až na jednoho muže, který posedával před svou chýší.

Sledoval je neustále i poté, co se vytratili v porostu a tiše obíhali vesnici.

Běželi pomalu, ale pořád a zastavili se teprve když rudý kotouč slunce olizoval zemi na západě.

"Slyšíš?" zeptal se udýchaný Conan. Zbytečně, protože hladový řev tygra byl slyšet velice dobře.

Jak se domluvili, šli celou noc a teprve k ránu ulehli ke krátkému spánku. Paprsky podzimního slunce zahřívaly promrzlá těla a dodávaly síl. Procitli až daleko po poledni.

"Tam v dáli je město, půjdem?" promluvil ještě rozespálý Tram.

"Hmmm," zabručel obr, "můžeme být už v Corintii. Jdeme."

Bylo to veliké město. Stáčelo se v ohybu údolí a podél řeky se prodlužovalo do ztracena.

"Potřebujeme koně. Myslíš, že je tam koupíme?"

"Koupit, to nevím, ale seženem je určitě," prohlásil zvesela Conan a přidal do kroku.

Vcházeli do města bez hradeb, strážných a konce. Bylo podivné, jaksi poloprázdné. Většinou, alespoň pro tento okamžik, je tvořily pouze ženy, děti a pár starců, co seděli na zápražích čtvercových domů a nastavovali odhalená těla slunci. Ženy se na sebe pokřikovaly pištivými hlasy, v řeči, kterou Tram neznal.

"Půjdu najít hospodu," navrhl Tram jako obvykle.

Tentokrát jej Conan zarazil, "ne, budeme se držet při sobě. Nějak se mi to tady nelíbí."

Hospodu objevili hned. Byla úplně jiná než ostatní budovy ve městě. Rozložitá, se stájemi. Jen jedno ji

chybělo k dokonalosti a připodobňovalo ji k ostatnímu, chyběl tady muž, tedy hospodský. Místo něj je přivítala tlustá ženská v hrubé zástěře. S plným elánem je již po chvíli, docela obstojnou nemedijštinou, přesvědčovala, že v celém Chyrgje není lokál lepší jejího. A když uviděla plnou hrst zlatých, byla schopna jim přitáhnout požadované koně přímo do nálevny. Dostali tu nejlepší místnost a pohár piva zdarma, aby spláchli prach z cest.

Seděli u dubového stolu. V hospodě byli sami dva. Conan vyprávěl Tramovi o jednom ze svých dobrodružství. Venku se citelně ochladilo, v ohništi plápolal oheň a na stěny se vyhouply stíny.

"Co je to, do pekel, za město? Je to tady pustější než v Sinkově jeskyni," rozlítl se Conan, když zase zůstali sami a venku za čist'ouňkými okny se krčilo spící město.

"Ještě pohár?" otázala se hostinská, vracející se z hloubi domu.

"Ne, samotnému mi nechutná, copak tady není jediný muž, nebo jsou všichni polena, že nemohou na krok ven. Pohled hostinské se zachmuřil. "Je válka, strašná a hloupá. I ten můj trouba tam je, i když pořádně neví, jak správně držet meč."

"A kde?" vyzvídal Conan.

"Kde by v Corintském království, jako vždy. Pořád jí nemají dost"

"A...", Conan se chtěl ptát dál, ale hostinská jej přerušila.

"Jdou mi zákazníci," přitočila se k sudům a nacvičenými pohyby začala obratně naplňovat připravené poháry.

Dveře se otevřely a dovnitř vplula skupinka žen. A po nich další a ještě jedna. Hospoda se, jako by povinně zaplnila.

Conan sprostě zaklel.

Pivo teklo pomalu. Ženy je téměř obřadně popíjely. Bavily se přitom, ale stále více je zajímala dvojice, jež se tady vyjímal jako černá vrána na zasněženém poli..

A za chvíli to už byly více než pohledy, které se stáčely k Conanovi. Začalo mu to být nepříjemné.

"Proč se na tebe tak zarytě dívají, Conane?" zeptal se Tram.

"Proč?"

"Ano, proč?" zopakoval Tram svou otázku a čekal jako vždy na vysvětlení.

"Hej, mistře," vyrušila jej hospodská, "někdo by s vámi rád mluvil."

"Kdo?" zavrčel opatrně.

"Dereka, naše paní a vládkyně. Čeká vedle," pokynula mu.

"Musí tak být," dodala potom, co viděla Conanovu zjevnou neochotu.

Conan chvíli váhal, "postarej se o mladíka," řekl a vyšel k všeobecnému zklamání dveřmi, na které ukázala hospodská.

Vedlejší místnost byla přeplněna šesticí žen v lehkých brněních. Obstoupili jej a vyvedli ven do uliček nočního města, aby po krátkém putování zastavili u honosného domu.

Vešli.

Conan zůstal sám, ale jen chvíli.

"Bud' vítán, bojovníku," zazněl odněkud příjemný hlas, "co přivádí tvé kroky k našemu městu?" znělo dál výbornou nemedijštinou. "Pojd', musím tě přivítat." Zpoza hrubého závěsu vystoupila Dereka, královna. Byla nahá, středního věku a z její krásy, byla-li nějaká, toho moc nezbylo.

Hospoda utichla. Posledních pár ženských neustále klábosilo. Hospodská je doslova musela vyhodit ven.

Tram dávno spal v pronajatém pokoji. Měl spát. Hospodská jej odvedla krátce potom, co Conan musel odejít.

Ale Tram nespál. Přešel na něj cvičený Conanův neklid, jako učitelova moudrost na žáka. Ležel na posteli oblečen, obnažený meč tiskl k hrudi a levičkou si pohrával s náhrdelníkem. Uši byly nastraženy, žádný zvuk spícího města mu nemohl uniknout.

Uběhlo několik hodin a Tram přeci usnul. Spal tak, jak jej učil Conan, ve střehu. Jakýkoliv nepravidelný zvuk, by ho okamžitě zburcoval.

Ale probudilo jej něco úplně jiného než zvuk. Byla to naopak jeho absence. Táhlý chrapot hostinské z pokoje zespoda, najednou ustal. Tram zaslechl na schodech tiché kroky. Vyskočil z postele a stanul nedaleko dveří. Pokrčil se v kolenou. Vatův meč strnul očekáváním ve vzduchu. Kroky, a bylo jich vícero než jedny, byly slyšet přímo za dveřmi. Jednoduchá dřevěná závora nevyužitě trčela kolmo vzhůru. Do tmy pokoje vpluly proudy světla a svůdně ji poodhalily. Pak, v odrazu, odkryly červeň několika postav v kápích. Tiše, nehlučně vstupovali dovnitř a venku jich pořád nebylo konce.

"Už nééé!" vykřikl Tram, protože cítil, jak mu tělo nezadržitelně tuhne a chystá se k tanci. "Nééé!" řval.

Meč uvízl v těle prvního muže. Horda v rudém se rozestoupila.

Krev z muže se rozprskla a z proraženého břicha vykoukly vnitřnosti. Muž ječel, až Tramovi zaléhalo v uších. Tanec už nehrozil svou mocí. V očích plála nenávist. Ale i tak byl zmaten tím, co udělal s tímto mužem. Na okamžik uskočil zpět, za dveře do tmy. Čekal, co se bude dít.

Nebožák přestal křičet. Zezadu jej proklál meč některého z vlastních. Mrtvé tělo se svalilo k zemi a páry nohou je nevšimavě překročily.

Tram překonal prvotní pocity hnusu a vpálil znovu do rudé záplavy. Ta se rozestoupila ladnými tanečními kroky a on se propadal do samého středu. Kápě stejnými kroky přitahovaly zpět a stále těsněji se semkávaly kolem něj, čímž mu znemožňovaly boj s mečem. Val těl jej vytlačoval ke dveřím, kde najednou byla síť.

Nechťjí ho zabít! Chtějí ho chytit. Proč? Nechápal to, ale věděl, že podruhé se už to stát nemůže.

Náhle, zcela proti očekávání tančících, udělal Tram několik kroků vpřed, až do naprosté blízkosti sítě. Tam se však otočil s takovou prudkostí a švihem, že hlava nejbližšího zakuklence vylítla katapultována až ke stropu místnosti. Trup dopadl s tupým žuchnutím na zem. A Vatův meč dál drtil řady rudých, jako by v něm zůstal zaklet duch dřívějšího majitele. Dva tanečníci kropení krví vlastních těl, padali k potřísněné podlaze. Tram na nic nečekal, pomocí závory se vydrápal na dveře a skokem přes hlavy protivníků se přenášel k zavřenému oknu. Dopadl. Ještě krok, snad dva a odrazí se k svobodě za oknem. Neslyšel, nevnímal, viděl jen malé otevřené okno, kterým musí proskočit, aby utek a našel Conana. Rudých bojovníků bylo stále mnoho a nepochybně byli nad jeho schopnosti a sílu. Téměř už letěl, když pocítil, že mu něco pevně obmotává nohy. Trhlo to s ním. Meč vyletěl z ruky daleko vpřed a namísto něho opustil pokoj. V mladém těle křuplo a Tram se svalil na podlahu. Rozbitým oknem vletěl průvan. Kolem nohou měl pevně ovázány dvě železné koule a provaz, na kterém byly umístěny, držel jeden z rudých. Přitahoval si Tramu k sobě. Nebránil se, a když si muž myslel, že jej má, dopadly obě svázané nohy tvrdou ranou přímo do mužova rozkroku. Ten se skácel jako podtátný k zemi a další pozornost již Tramovi nevěnoval. On však ano.

Vytrhl mu meč a přeřízl si řemen.

Po místnosti se válelo již dost mrtvých těl a boj na chvíli ustal. Postava mladého Cimmeřana s mečem v ruce stála proti čtyřem posledním kápím. Černé důlky pro oči jej nehnutě pozorovali a Tram jim ty kamenné pohledy zdárně vracel. K oknu to bylo moc daleko, a tak Tramovi nezbývalo nic jiného než čekat.

V rudých rukou se objevily meče, a než Tram stačil uskočit, ocitl se opět v jejich sevření. Pochopil, že udělal chybu.

Tančili kolem, jako by je cosi neviditelného nadnášelo. Nikdy se nedotkli země oběma nohama současně. A Tram byl nucen tančit s nimi. Točil se neustále dokola a odrážel neutuchající výpady kombinované v podlých útocích. Paže s mečem mu ochabovala. Svaly se třepotaly jako v poslední agónii, ale Tram nemohl polevit. Tělo bylo zraněno na mnoha místech, ne moc vážně. Protivníci neustále měnili posloupnost útoky, aby se jim nemohl přizpůsobovat. Síly docházely ke konci a Tram věděl, že musí něco udělat, cokoli, jinak bude přemožen.

Ještě párkrát odrazil útok, pak se s posledním zbytkem sil vrhl na, podle něj, nejslabšího z nich. Zaútočil prudce a smrtelně. První rána vychýlila mužův meč do strany a druhá, zatímco na jeho záda dopadly dvě rány rudých, mu roztřála hrud'. Skokem přeskočil mrtvé tělo a hnál se k uvolněným dveřím. Dával do běhu poslední energii znaveného těla.

A naději. Dveře byly nadosah, když mu nohy vypověděly službu. S údivem v očích narazil na jejich okraj. Z dolní poloviny zad mu čněl zabodnutý dlouhý nůž. Tvrdý náraz jej bezmocně odhodil k smrtící podlaze. Tram padal a neexistovalo nic, co by mohlo zabránit upadnutí na nůž.

V tu chvíli se hostinec zaplavil lvím řevem. Rudé kápě strnuly a fascinovaně hleděly na obra, který se na ně vrhá holýma rukama. Meče jim byly k ničemu, ani nože, vůbec nic jim nebylo platné. Conan je doslova roztřhal. Krev byla úplně všude a mrtvoly lemovaly podlahu, jako příšerný koberec.

Jen Tram ještě chrčel, když se nad ním Conan s bázlivostí skláněl. Skelné oči poznávaly jediného přítele a učitele.

Křehké, studené prsty se zatínaly do Conanových svalů, jako by se chtěly takto bránit smrti. Skoralé rty šeptaly do přítmi pokoje.

Conan sklonil hlavu, aby zaslechl poslední slova hocha, s kterým strávil více času, než s kýmkoli doposud, toho, kdo částečně změnil jeho život, koho měl raději víc než sebe, toho posledního z Východních Cimmeřanů. Sklonil hlavu, aby uslyšel slova vyslovená v zákon.

Kapitola VI.: Má krev

Težce Conan chápal, jak se to vůbec mohlo stát. Z jakého důvodu neuchránil Trama před krutostí světa rudých kápí.

Nesčetněkrát proklínal sebe, Dereku, Sinka, i celou Chyrgu. Proklínal každého, koho potkal. Hněv a chuť pomsty z něj přímo čísel. Chodil po pokoji, kde se to vše stalo a mlčel.

A když přesně podle výchdocimmerského způsobu pohřbívání, jak mu o něm vykládal ještě Tram, pohřbil Trama, nic jej v Chyrgje nedrželo.

Jednoho časného rána osedlal darovaného bělouše z těch nejlepších chovů a vyrazil. Jeho směr byl dán a osud se začal naplňovat.

Sotva však minul poslední z městských domů, musel zastavit. Ne, že by změnil rozhodnutí, ale ony nekonečné sta hadů, syčících a chřestících o holou zem, se prostě nedaly objet a i kdyby daly, bělouš stejně stál jako přikován. "Sinko, ty parchante!!" zvolal Conan nenávistně, "vím, že mě slyšíš! Proč jsi mě, u Croma nevaroval, když šlo Tramovi o život? Proč? Odpověz!"

Bylo ticho. Jen šumění hadích těl jej nenápadně prostupovalo.

Conan si toho hned nepovšiml. Ale v plazení a přesunování hadí masy, panuje řád. Že se tisíce těl skládají vedle sebe, tvoříc tím jakousi podivnou hadí hradbu.

"sss Co, ss na, ss ne." Ozvalo se pojednou z hradby sykotem tak hlasitým, že jej snad museli slyšet i starci ve městě. "Sss rudí jssou mossní, mossnější mne, ssss nemohl jssem, nechod' sss s Chyrgy, čekej na mne." Hadí řeč skončila a hladká těla se tupě odlazila pryč bez jakéhokoliv zájmu.

I Conan se obrátil zpět. Chyrga, vyplenil by nejraději to město sám. Jak jej z duše nenáviděl, ale čekat na Sinka musí. On veliký Cimmeřan musí.

Podzim v těchto krajích nebyl příliš studený. Většinu dne trávil Conan v hospodě a u svého sudu očekával příchod mistra. Neustále musel odolávat rozvášněným davům žen a jen u Dereky před nimi nacházel ochrany.

"Conane," oslovila ho jednoho rána strážkyně z Derečiny skupiny poté, co jej našla u rozbouřených vod řek tekoucích kolem města. "Dereka tě očekává."

Conan protáhl obličej a zatvářil se mimořádně zhnuseně.

Strážkyně pokračovala, "stařec s bílým vousem a mohutným hadem, jemuž není obdoby, tě hledá po celém městě, ničíc přitom, co se dá."

"To jsi měla říct hned!" vyskočil Conan, opásal se mečem, popadl tlumok a hnál se k sídlu vládkyně tohoto zvláštního města. Bláto od jeho stop stříkalo na všechny strany.

Vtrhl bez nutného zaklepání a ihned sklonil hlavu před Sinkem. Krev v žilách mu hořela, zachmuřené oči

spočinuly na Sinkově nehybné tváři. Byla protkána stovkami vrásek jako pole před setbou. Ztrhané rysy samy mluvily o něčem hrozném.

Bílé vlasy spadaly hluboko na shrbená záda. Jako by desítky let uběhly od doby, co se viděli naposledy. Před Zajgalušen nestál onen sebejistý, všemocný Sinko, teď to byla pouhá troska. Nic, musející se podpírat holí, aby se vůbec mohlo držet na vyzábělých nohou. Pocítil lítost nad tím, co stálo před ním a věděl, že čekal zbytečně. Sinko by nedošel ani k hranicím Brythūnie. Byl sám!

Zadíval se do jeho očí. Zůstaly paradoxně modré jako dřív. Byly Sinkovy. Pohlédl do jejich hlubokého nitra ještě jednou.

Říkaly, nevěř, nevěř tomu, co vidíš. Hořelo v nic totiž stejným plamenem, jako v očích Cimmerana.

"Běž pryč," zavrčel na Dereku. Pak jemně a opatrně objal stařecké tělo.

Chatrná ústa se otevřela, "naše osudy jsou spjaty, Conane. Jsi mi svědkem, že jsem nikdy nechtěl opustit Soví hory. Avšak máme společného nepřítele. Vynes mne ven z města, tvá síla, má moc a naše nenávist. Skoncuje s ním, budou se třást strachy před vlastním stínem!"

"Třást," syknul ještě, než se nohy úplně podlomily a slabé tělo kleslo do mohutnosti Conanových svalů.

Příštího dne z rozbřeskem opouštěla Chyrgu podivná dvojice. Kreatura lidských těl. Síla života a ohybné stáří.

Meč a hůl a jen dvě svalnaté nohy.

Ženy s pískotem zavíraly okenice a tišily ustrašené děti.

Sinko se jen ztěžá držel Conanových ramenou a co chvíli se nebezpečně zakláněl, až se Conan bál, že se zlomí.

Měsíc už dlouho vládl černému nebi, když se dostali na vršky kopců obklopující Chyrgu. - Dej mě dolů, - pokynul vnitřní hlas. - sedneme si na chvíli a načerpáme nových sil. - Conan sundal Sinka ze zad a opatrně ho položil na zem.

Sám zůstal nehybně stát v jasné měsíční noci. Nijak neupravené vlasy obtáčely mohutná ramena a jejich prameny se ztrácely v haleně, kterou mu věnovala Dereka. Stál a vzpomínal. Ruce sevřeny v pěsti, semknuté v kladiva. Strašlivý byl pohled na tichou nenávist, skrytou v Cimmeranovi. Nenávist, co už nemá šanci vymizet.

- Na nic jsou tvé vzpomínky, Conane, není v moci žádného oživit Trama. Ten hoch již nenajde to, co hledal. Vím, že na to často myslíš, kladeš i mi za vinu jeho smrt, ale věř, že síla, proti které jdeme, je ohromná. Samolibě jsem si myslel, že ve světě není nic silnějšího mého. A hle, jak vypadám. Mohl jsem už být po Tramově boku. Umírali jsme společně a já přežil. Ta síla je ďábelská. Já musím odčinit vlastní chyby. Spolu se jim snad vyrovnáme. -

"Ano! Slyšíš mě, ať jsi, kdo jsi," zařval Conan, "třes se přede mnou. Pocítíš ostří mého meče a tvá smrt si pro tebe půjde oklikou. Pomalu a budeš prosit Conana. Najdu tě, i kdyby to mělo trvat celé věky a pomstím Trama ze společné krve. Z oné, kterou jsi v rozpuhu zničil. Slyšíš!! to bude má krev, co tě pošle do pekel!" Conanův hlas bouřil do noci.

Vše živé se před ním třásl.

Noc utichla. Conan ani Sinko nemluvili.

- Službu za službu, Conane. - ozvalo se nečekaně v Conanově mysli. Sinko to nebyl. - Miluji boj, vřavu, lov, ale jsem sám. Nesmírně sám mezi nekonečnými zástupy mé, tisíciletými zdegenerované rasy. -

O Conanovy nohy se něco silně opřelo, ale nevyvedlo ho to z rovnováhy.

- Poslední, opravdu poslední, nepřeci nikomu, aby okusil podobný pocit, - říkal had král zastavujíc se u Sinka.

- Ale pojd'te na můj hřbet. A držte se pevně, mí bližní již připravili cestu. Chyťte se! Boj, jaká sladkost tohoto slova.

Miluji ho. -

Had zasyčel a společenstvo nočních zvířat stáhlo ocasy a s kňučením hledalo spásu.

Trojice bojovníků vyrazila na velkolepý boj. Možná na jejich poslední. Ale těšili se.

Kapitola VII Horší než armáda, horší než mor, horší než smrt.

Vnímat čas, cestu, cokoli, bylo zbytečné. Řítili se podzemními chodbami rychlostí jimi nepoznanou. Conan měl co dělat, aby se udržel a nesklouzl po hladkém těle dolů, kde by si dozajista zlámal vaz. Sinko byl zaklesnut v jakési provizorní kapse, která se vytvořila za hadovou hlavou v rozložitých kožních záhybech.

S pravidelností sklouzával Conan až ke kmitajícímu ocasu a stálo ho to vždy moc sil, než se dostal zpět.

Čas byl bezpředmětný, Cimmeřanovi se zdálo, že ubíhá neskutečně rychle, protože po zdánlivé chvíli hadí pohyby ustaly a Sinko mu sdělil, že jsou na místě.

Had král je vynesl na čerstvý vzduch a zanedlouho oba dva spali v jeho objetí. Spánek nakonec sklížil i hada samotného a kolem něj se okamžitě rozvinuly zástupy oddaných poddaných, aby se nikdo neopovážil rušit posilující spánek. Jejich první spánek v Brythunského království, daleko od Patheliny, od posledního civilizovaného města. Pokojně spali v blízkosti nic netušících nepřátel.

Ráno je přivítalo spolu se studeným deštěm. Všichni byli brzy vzhůru a připraveni k pochodu, který vedl nekončícím pralesem. Svou nekonečností zastiňoval celý obzor.

"Už o nás ví," promluvil lidským hlasem Sinko Had vzrušeně zasyčel. Conan uplivil hustou slinu a skrze stisknuté zuby zavrčel, "No tak pojd'te, budete rudější než vaše zatracené kápě."

Sinko, který měl znatelně více sil, se nechal hadem posadit na jeho hřbet a opět zkameněl vlastní silou mistra.

- Pojd' za námi. -

Nad korunami obrovských stromů se valila hutná mračna. V pralese bylo vidět sotva na krok. Mohutné hadí tělo proráželo porostem širokou průrvu a hnalo se se svou divokostí stále vpřed.

Conan za nimi lehce poklusával. U nohou se mu válely šlahouny s palcovými trny. Zhora visely zpřetrhané liány bezmocně šlehající po Conanově těle. Od keřů, které bujely v kalužích černé vody, stoupala oblaka štiplavého dýmu, raději vyhýbal.

Jen podle odhadu, mohlo být k poledni. Had se zastavil. Mrazivé zasyčení naplnilo prales čirým strachem. Vše utichlo.

Conan tasil a v krytu hadího těla byl připraven k boji.

Bylo to až neskutečné, jak celý prales ztichl, jako by poznal nejmocnějšího vladaře, který dávno neseděl na svém trůnu.

- Jsme blízko, - zaznamenal Conan hlavě Sinkovu zprávu.

Náhle se prales naplnil ohlušujícím řevem. Uši praskaly pod jeho hlasitostí. Od koho pošel, to si raději Conan raději ani nepředstavoval.

Had se mocně zavlnil a pár stromů odlétlo jako třísky a sundal Sunka dolů.

"Naskoč si, Conane," zachropět Sinko," oba po tom toužíte."

Conan bez řeči přehodil meč do levé ruky, pravou se zachytil kožních řas a naskočil. Had král se vzepjal jako splašený kůň a vyrazil vpřed. Stromy se slily v jedno. Přibližovali se k místu, odkud pocházel neutuchající řev. Jak se ocitli na rozlehlé planině, si Conan nestačil neuvědomit. To, co však stálo proti nim, muselo vyvřít ze stejně tajemných hlubin, jako had král. Samotní bohové pekel nemohli takto vypadat. Monstrum, čtyři sloní nohy, široké jako nejmocnější ze stromů lemující planinu, stály zabořeny tlapama v zemi, jenž je ani nemohla unést. Tělo bylo pokryto od zhora dolů navrstvenými šupinami s trny velikosti lidských rukou. Masitý ocas, pro jistotu na konci zkostrnatělý, přecházel po rýze na hřbetě v rypákovitou hlavu a malými šterbinami pro oči a řasnatý chobot pokrytý nespočetnými vrstvami dlouhých chlupů.

Sotva je obr zahlédl, zem se rozduněla jeho během. Hnal se přímo proti nim. Zažloutlé kly, dělicí se na koncích ve tří, se hrizivě třásly. Byl to praslon, předek všech slonů, kteří byli uboží ve své velikosti proti němu.

Had se vztyčil v celé velikosti, tak, že se země dotýkal jen malou částí ocasu. Chocholka na vrchu hlavy převyšovala mnohé stromy. Z tlamy se vydralo zasyčení, že listy stromů padaly k zemi a mísily se s prachem zvednutým ze země.

Praslon se zastavil před nimi a začal je pomalu obcházet. Had stál klidně dál, aniž by ho pozice nějak vyčerpávala. Vmžiku praslon poskočil kupředu a snažil se nabrat hada na hrůzné kly. Had se hned svezl k zemi a kly nestačily uspět. Pokusil se zaútočit zespoda na odkryté břicho praslona. Při své mohutnosti byl však praslon mrštnější, než se zdálo. Hadovy smrtící zuby zcvakly naprázdno a nečekaná rána ocasem ho přimáčkla k zemi.

Kožní záhyb vymrštil Conana z jeho důmyslného úkrytu a on takto katapultován vylétl a doadl daleko od místa boje.

Rána za ranou dopadala na hadovo tělo. Při jednom z praslonových výpadů se had přetočil a jakmile ocas dopadl, stočil se do klubička a rozkutálel se s praslonem v drtivém objetí.

Conan stojící zas na nohou, měl co dělat, aby se na nich vůbec udržel. Zem se s ním kolébala jako po desítkách korbelů piva.

Z vířícího klubka se občas vynořily hadí tesáky, jindy zase kly praslona.

Nikdo, z těch vzpomínek starých časů neměl navrch. Dábelské síly se s hlomozem vybíjely na sobě, až se celý kraj třásl. Soupeři se od sebe oddělili. Had krvácel z četných ran, praslون výrazně napadal na pravou zadní nohu, která byla ochrnuta jedem stékajícím ze dvou nepěkných ran. Had kroužil kolem praslona a ten kulhající se zmateně otáčel.

V sotva znatelném švihnutí hlavou následujícím v krátkých sériích po sobě, se had snažil zasadit poslední úder. Ale vždy se útok svezl po šupinách.

Až za dlouhou dobu, kdy pozornost praslona ochabla, se mu podařilo proniknout k měkké části břicha a zuby se zaryly hluboko do těla jako jehly.

Praslون zaryčel a svalil se na bok. Jeden z klů však při pádu nabodl hadí tělo. Proklál ho na druhou stranu a po dopadu odhodil pryč.

Dolní polovina praslونova těla sebou pod vlivem velké dávky jedu trhala, ale jed už nebyl natolik silný, aby zabil obrovité tělo.

Had se s trýskající krví bolestně válel po udusané zemi. Přibližoval se ke svému soku. Ten s námahou otáčel paralyzované tělo nastavujíc tak šupiny smrtícím zubům.

S jedním nikdy nepočítal. Když byly jejich hlavy na pár stop od sebe a nenávistně hleděly, přehnal se po hadím těle jako blesk Conan a dlouhým skokem přistál na hřbetě praslona. Nečekal na nic, první rána naštěpla páteř, a když druhá odsekla masivní chobot přímo u kořene, scvakly hadí zuby. Proudící jed pronikal přímo do žil a jimi dál do praslونava těla.

Had odpočíval ve stínu jakéhosi stromu a Conan mu vyplachoval rány vodou z nedalekého potoka.

Vypadalo to velmi špatně. Rána zasáhla hada v polovině těla a málem jej roztrhla.

- Můj úděl končí, Conane - podařilo se mu zachytit slabou zprávu, tak slabou, že se musel maximálně soustředit, aby ji aspoň trochu porozuměl.

- Tato země se již nasytila mé přítomnosti na svých bedrech a posílá mne jinam. Sejdeme se tam znova, bojovníku.

Ted' už mne nech. Přeji si umírat osamocen vedle posledního z dávných nepřátel. Běž za mistrem a spolu dojděte cílů. -

Conan ještě hodnou chvíli stál nad obrovským tělem. Pak se dal na odchod.

- Ale byl to boj. Šťastně odcházím, poslední, - pocítil Conan, když vstupoval na cestu proraženou v pralese. Na jejím konci by měl čekat Sinko.

Strachem utichlý prales se pomalu nesměle vzpamatoval.

Zpěv ptactva, či vytí šelem ho doprovázelo, dokud nedorazil na místo odkud s hadem vyrazili.

Mistr Sinko klečel ve strnulé póze dávných mudrců.

"Ved' mě!" křikl Conan sotva Sinka uviděl. Teprve potom si všiml nesrovnalostí, které obklopovaly místo vedle něj.

Ač nadcházel večer, zvláště v pralese už byla řádná tma, Conan jasně viděl, že veškeré rostlinstvo kolem je zčernalé na uhel. Spáleninou tu však zdaleka nepáchlo.

"Sinko!" zněl pralesem Conanův hlas. "Mistře," zašeptal a nerozhodně se dotkl klečícího těla.

Bylo normálně teplé a vypadalo zcela v pořádku. Jenže sotva se dotkl mistrovky hlavy, ucukl. Pálila jako rozžhavený kov. Conan se se zadržným dechem sklonil tak, že se ho téměř dotýkal.

Nebyl to příjemný pohled. Sinkovy oči byly teď jen dva načernalé uhly, které už sotva kdy povedou mistra na jeho cestách. Vlasy byly jako spálená a vousy visely ze tváří podobny černým krápníkům. Kůži rýhovaly vypálené vrásky a Sinko vypadal jako mumie ze starobylých zapečetěných hrobek. To, co bylo nyní uvnitř mistrovky hlavy, na to Conan raději ani nemyslel, stejně tak na sílu, která byla takto mocná. Nemyslel na ni, protože proti ní zůstal vlastně úplně sám.

Opět byl sám. Stávalo se mu to v poslední době až příliš často. Byl sám jako Tram, než jej potkal. Byl opět sám, jako had král, poslední ze svých. Byl sám jako mistr Sinko, a to ho plnilo novou zuřivostí. O příliš mnoho přišel a moc málo našel. Všechny přátele ztratil vinou těch, které vlastně ani neznal. Sekta rudých tanečníků, bestii v rudých kápích. Mohutné tělo se napřímilo v celé velikosti. Pak Conan poklekl a sedl si.

Ano, byl opět sám, jako vždy býval. Mstitel, jehož jména se báli všichni, proti kterým se obrátil Conanův hněv.

Tady seděl na vysušené zemi a mysl mu zetemňovala jediná myšlenka. Zničit, zabít, zlikvidovat do posledního!! Dráždilo to až do nepřičetnosti.

- Nezapomeň, nezapomeň, nesmíš zapomenout, - začala mu hučet v hlavě. Trhnutím zpozorněl. - Nezapomeň. - opakovalo se znova a znova. Conan cítil, jako cosi nutí oči, proti vlastní vůli, aby se podívaly kousek doprava. Nemohl tomu odolat. - Nezapomeň! - Pod kupkou vetviček a listů se válela podivná helmice s kůží, nějakého listu a hlíny. - Nezapomeň! - uslyšel naposledy, když ji schovával do vaku.

Bylo skoro k ránu a Conan končil pohřební obřad. Pochoval mistra Sinka dle způsobu, o kterém mu říkal Tram.

Nad východem se obloha počala rozjasňovat. Conan se zvedl k odchodu a byl hrozný ten barbar z Cimmérie, když se rozutíkal.

Za chvíli už stál na místě včerejšího souboje. Obě mrtvá monstra tam nebyla, ale stovky stop kolem vše vyjasnily.

Mohlo se blížít k poledni a Conan už stál na vrcholku masívu hor, v jejichž drtivém objetí se vinulo velice rozprostaně údolí. Údolí jenž viděl nebohý Sinko jen ve své mysli. Údolí a řeky. Byl na konci jejich cesty.

Oba bezhlavé trupy zvířat se naporcovány potápěly ve vařící vodě a kolem obrovských kotlů posedávala snad stovka rudých kápí. Několik desítek stop od Conana se valil dolů z hor divoký vodopád. Proč tak krvavě zářil, na to se Conanovi nepodařilo přijít, ač o to usiloval sebeúporněji.

Brzo po poledni se celé společenstvo zvedlo a přesunulo se do jeskyně, nad jejíž vchodem se Conan uvelebil a zřídil si svou pozorovatelnu. Téměř v okamžiku se z vchodu začala linout rychlá taneční hudba a sta dupajících nohou otřásalo skalním masou. Pouze něco postav neustále přikládalo pod kotle.

V dálí, všiml si toho teprve až teď, mohl Conan rozeznat v masívu skal kontury sloupové stavby a obrysy dokonale zataraseného vchodu do skalního paláce.

Co za krále se tam mohlo skrývat před světem? Král zapadlého údolí. Král rudých tančících?

Celý zbytek dne se Conan nehýbal z místa a stále pozoroval hemžení dole pod ním. Počet rudých kápí se snad navíc zdvojnásobil a sem tam se v davu mihly i černomodré kápě honosně chodících kněží. Vůně masa naplňovala celé údolí.

Postavy u kotlů k večeru těžce vytahovali obrovské kusy masa a házeli je dolů, kde je ihned likvidovali nenasytní žráči v rudém.

Žranice trvala dlouho a pokračovala i za svitu zapálených vater, plápolajících na mnoha místech v údolí. Z jasného nebe všemu přihlížel měsíc a svým svitem osvětloval ponuré prostranství, když z vater zbyla jen mrtvá popeliště. Celý ten podivný tábor v zapadlém údolí šel ke spánku. Jen ty samé postavy u kotlů, se ploužily s vybělenými kostmi někam dál do hor, kde se Conanovi ztráceli z očí. Ještě chvíli Conan čekal, a když to všude vypadalo pustě, začal se pomalu spouštět po skále dolů. Ručkoval jako opice.

Svalnatýma rukama se zachycoval nepatrných výstupků, na kterých držel celé titánské tělo. Těsně nad zemí se pustil a dopadl na nohy s tím, že okamžitě zmizel za nedalekými balvany, neboť se vracely postavy dbající o úklid.

Sebemenší halas nenarušil posvátný klid noci ani potom, co se v Conanových rukou objevil meč. Postavy, které kolem prošly, vypadaly jako vyzábliny a ještě více se podobaly kostlivcům. Prošly kolem něj a ani si ho nevšimly. Zmizely v jeskyni.

Tohle Conan nečekal a byl tím dokonale vyveden z míry. Nikde žádné stáže, psi, nic, co by mělo úkol hlídat. Ale tím lépe. Meče zase spočinuly na svých místech a Conan rychle, ale i opatrně, vykročil vpřed.

Minul oba kotle, prošel bezpečně, až k náprotivné řece. Pořád však nevěděl, co tady chce vlastně dělat. Měl pouze dvě jistoty. Jednou z nich bylo, že ty dvě sta bojovníků v rudém, se během večera povytrácely od ohňů a zmizely mu z očí někde tady u řeky valící se zpod vodopádu. Druhou jeho jistotou, o kterou se mohl opřít, byl skalní hrad. Jenomže brány dovnitř se po celý den nepohly ani o píd'.

Osvěžil se vodou z řeky a vydal se proti jejímu proudu, směrem k vodopádu, co se sem hnal divokostí ze skal. Dole pod ním se čeřily vody. Vodopád byl tvořen dvěma skalami a malér byl v tom, že stezka, kudy mohly rudé kápě projít jeho vodami nikde nebyla.

A až po dlouhém hledání narazil náhodně na menší sloup čnící zpod hladiny. Při třetím pokusu se na něj dostal a už viděl další. Rychle se naučil na povrchu sloupků vyhledávat jemně vyhloubené otvory pro chodidla sloužící k záporu při kroku na další sloup. Sloupy se divoce točily v několika zákrutech, a když Conan zdolal i je, stál u množství vod padajících shora ze tmy, jako nekonečný déšť. Věděl, co ho čeká.

Skok do neznámého prázdna. Nebylo v moci nikoho vidět na druhou stranu. Přece tam musel.

Noc notně ukrojila ze své doby a Cimmeřan se rozhodl.

Zhluboka se nadechl a skočil přímo. Proudý vod se do něj opřely nebyvalou silou a jako pouštní víchr srážely dolů.

Cítil, jak levá noha dopadá a nějaký pevný podklad, zatímco pravá jen směšně prostupuje vzduchem a on začíná pomalu padat dozadu. Vtom pocítil komíhajícíma rukama náraz na něco levného, ještě jednou mihne, chytá se toho a zůstává groteskně zavěšen s jednou nohou vpředu zmítán přitom hordou vod.

Skoby nabitě v kamenech mu dojistá zachránily život a zcela jistě byly dílem samotného Croma.

Zapřen se skobách se vyšvihl i druhou nohou na kamenitý poklad skryté jeskyně osvětlené nepříjemnou rudou září. Prostor uvnitř se zdál nekonečný. Táhlý hřebem z matného kamene jej zhruba ve po třech pěti desítkách kroků rozděloval na dvě nestejné části, v kterých plápolalo přespříliš ohňů, a stejně jako venku na prostranství u nich nikdo nehlídal.

Po malém odpočinku, zakroutil nad tímto zjištěním nevěřičně hlavou a konečně už s určitým plánem vykročil. O jednu kápi víc, nebo míň. Nikdo to nemůže poznat, pohodlně se mezi nimi ztratí.

Plížil se jako kočka podél stěn s mečem připraveným k setbě smrti. Odevšad se k němu snášely zvuky spokojených spáčů. Těla se povalovala na houních, či kusech vyčiněných kůží. Conan si musel dávat velký pozor, aby na někoho ze spících nešlápl. Bystré barbarovy oči po chvíli našly to, co chtěly najít. Do stěny jedné částí jeskyně, kde se nyní nacházel, se prohlubovala kapsa a vytvářela objemnější sluj.

Conan ladně přeskočil poslední dvě těla spící před vchodem a ocitl se uvnitř. Sluj se ihned prudce stáčela doleva, takže z venku dovnitř nebylo možné vidět.

Při nepatrném odlesku plápolajících ohňů, Conan napočítal pět spících, zachumlaných postav. S klidem přikročil k prvnímu a probodl ho. Tiše, nehlučně, jako najmutý vrah. Trochu se mu to hnusilo, přesto přistoupil k dalšímu a znovu bodl. Mnohem raději by tyto muže skolil v souboji, ale život už je takový. Třetí i čtvrtý dodýchli s chladnou ocelí, vrývající se jim do snů. Poslednímu, který se probouzel, Conan rychlým trhnutím polámal vaz. Mrtvoly dal na jednu hromadu a poslední oběť vysvlíkl z rudého hávu. Oděv byl volný jako batra, jen více vzdušnější a sahal sotva pod kolena. Nad pásem byl opasek z kůže a v oblasti ramen se klímala kapuce. Padnul mu jakžtakž a Cimmeřan v polospánku vyčkával nového rána.

V celé jeskyni to bzučelo vřavou.

"Atána, atána," nesl se všeobecný pokřik, a když Conan vykoukl ven ze sluje, uviděl mraveniště rudých mravenců, které zaplňovalo celou pravou část. Hora těl se v proudech valila směrem ven a u východu se slévala do celistvého, obrovského organismu, z něhož se oddělovaly jednotlivé postavy, rutinně mizející vodami vodopádu.

Dlouho musel zůstat Conan skryt, než se jeskyně znatelně vyprázdnila. A už chtěl vyrazit a přidat se ke zbývajícím asi desetičlenné skupině, stojící dosud před vodní hradbou, když do sluje nakoukla znenadání jedna z kápí.

"Atána?" udělal krok dopředu a to se jí stalo osudným. Chuť pomsty byla daleko silnější než samotný Conan. Prostě se neudržel.

"Já ti dám atána!" popadl rudocha za pás a rozmlátil mu lebku nárazem o kamennou stěnu. Přidušenému výkřiku však nedokázal zabránit.

"Atár ela?!" donesla se k němu otázka od vodopádu.

"Atána," odpověděl Conan s ledovým klidem v hlase.

Přesto se od skupiny oddělily dvě kápě a směřovaly ke sluji odkud výkřik zaslechl.

S úsměvem na rtech si Conan nadhodil v ruce meč, polaskal ho pohledem a vytáhl i druhý, Tramův meč. Oba skryl za záda.

Supící postavy vběhly dovnitř, kde je pohled na obrovitého muže v rudé kápi dokonale zarazil. Nikdo tak obrovský mezi nimi nikdy nebyl.

"Ata ela?" zeptal se menší.

"Ano zemřeš," potvrdil Conan a rozrazil mu mečem lebku až na hrud'. Stěny se zbarvily příznačnou barvou. Druhá postava nečekaně skočila po Conanovi, ale jen se od něj odrazila jako ode zdi. Muž dopadl na všechny čtyři a dřív než se stačil zvednout byl bezhlavý. Hlava se odkutálela ven ze sluje a po mírném svahu se vydala k ústí jeskyně.

"Tratas, es tratar," volali druhové zemřelých, kteří neproskočili vodopádem. Bylo jich šest a meče vyrostly v jejich rukou. Conan nečekal, nebylo na co. Běžel jim v ústrety a jen pouhý pohled očí zabíjel. Barbarská krev v něm, valil se dolů jako posel od smrti a v červeném svitu jeskyně vypadal s plápolajícími vlasy ještě hůř.

Protivníci se okamžitě rozestoupili po třech. Kutálející hlava nevšímavě spadla do vody a navždy se ztratila ve vírech. Meče se s jiskřením střetly takovou silou, až z nich odlétly kousky kovů. Obránce, který nastavil jako první svůj meč, aby zachytil útok, jej upustil a držel si polámané zápěstí. Tvrdý kop nato mu zdrtil nos spolu s čelistí a vybil celou řadu zubů. Zbylí dva z první trojice, přeskočili zmítajícího a soustředěným útokem donutili Conana k ústupu.

Celé série úderů směřovaly na barbara a některé po sobě nechávaly krvavějící šrámy. Smrtelné rány Conan vykrýval a levičkou útočil.

Další protivník se svalil z prořízlým břichem a v cáry proměněný oblek lačně nasával krev.

Rudí změnili formaci a čtveřice obklopila Conana. Bušili do něj ze všech stran. Barbarovy meče se roztančily jako posedlé a semknutý kruh se musel rozestoupit. Cimmeřan nečekaně odhodil jeden meč, přiskočil k jednomu rudému a drtivým stiskem mu rozdrtil hrdlo. Dva muži se vrhli bleskurychle na něj. Jednoho smetla k zemi rána rukojetí do spůnku, ale druhý nedobře t'al Conana do hrudi. Rána pronikla šatem, proťala spleť kůží a v cestě dál do těla ji zabránil jen Conanův instinktivní protipohyb. Krev mu začala promáčet oblek a stékala dál k zemi po naběhlých svalech.

Už nešlo jen o pomstu, šlo o život. Raněného těla se chopila zuřivost. S křikem nepodobným řevu praslona, se vrhl znovu do boje. Další a další údery bortily obranu mužů v kápích. A ti jen s obtížemi rány odvraceli. Jeden neopatrně zakolísal o kamenný výstupek a než stačil získat ztracenou rovnováhu, odtáhl mu Conanův meč hlavu i s kusem ramene.

Poslední muž panicky odhodil meč a jal se spasit útekem. Jenže těsně před osvobozujícím vodopádem se mu Conan, který bežel ihned za ním vrhl pod nohy a povalil ho. Pouhý náraz muže zbavil nachvili vědomí a to stačilo k tomu, aby se k jeho hlavě dostaly Conanovy ruce a s příšerným zapraštěním ho vyslaly k cestě na onen svět. Boj skončil. Opuštěná jeskyně skoro osaměla a Conan se těžce zvedal ze země. S vědomím, že toto byl slabý kus z bojů, co byly před ním, si začal obvazovat rány.

Notnou chvíli již trávil Conan ponořen v chladivých vodách a pozoroval dění na prostranství. To bylo zase, až na vyzábliny, zcela pusté. Pod kotly plápolal oheň a vůně krmi se nesla až k němu. Z druhé jeskyně se linula vtíravá hudba, hraná na strunných nástrojích. Uklidňující, uspávající, ale na Conana nepůsobila. Myslí se mu honiny docela jiné myšlenky, na hony vzdálené účinkům hudby.

Dnešní den, byl pro něj dnem smrti, kterou bude rozsévat a řadách těch, kteří si dovolili narušit jeho život a zmařit životy druhů.

Nikdo jiný by na Conanově místě déle nevydržel. Chlad vod by každého odvážlivce šlehal ledovými jazyky do doby, než by se tělo roztřásl jako osikový list a bojovalo by s chladem o život.

Ale Conanovo tělo bylo vychováno v drsných zimách kruté a nelítostné Cimmérie, o proti miž jsou tyto vody vodopádů chladivým osvěžením.

Conan přemýšlel. Plán přidat se do chumlu rudých kápí ztroskotat dřív než pořádně stačil začít. Najednou se barbarovy uši zachvěly a celé tělo se napnulo, jak se snažilo poslouchat. Ze směsice zvuků, co se linuly kolem, ten zvuk vystoupil znova na povrch. Jednou ho již slyšel, ale tenkrát mu nevěnoval žádnou pozornost. Nyní se zaposlouchal. Bylo to podobné jako vytí vlků, bylo v tom však mnohem více brutality a zuřivosti. Ne, kdepak, to nejsou vlci, blesko Conanovi hlavou. Vytí bylo hlubší a zastřenější a mnohem více čpělo nebezpečím. Přicházelo z nedaleka. Byla to nová věc, nová možnost a než se Conan chce do čehokoli pustit, musí si to objasnit. Vyšvihl se z vody a rychle, nikým nepozorován se dostal k cestě vedoucí mezi skalami. Rozběhl se za zdrojem oněch podivných zvuků. Běžel do prudkého kopce, náhle se cesta prudce ztáčela doleva a tam už byl jakýkoli příkaz běžícími tělu, aby se stáhlo zpět, marný. Strážní si ho všimli okamžitě, ale zůstali nerozhodně stát. Cesta byla na konci zahrazena ohradou z tlustých neopracovaných kmenů, přes které nebylo možno dovnitř vidět a přesně uprostřed byla velká vrata s šesti masívními závorami. Na výšku měla ohrada velikost dvou dospělých a na vrchu byly nasázeny, hustě vedle sebe, špičaté bodce. Conan již s určitostí tušil, co je za tou ohradou.

Strážní pořád ještě nerozhodně postávali na vrchu ohrady, pak zničehonic odhodili dlouhé tyče s bodci. Seskočili dolů a odhodlaně vyběhli vstříc postavě, která narušila jejich teritorium. Podivně zahnuté meče byly připraveny. Oba muži byli vysocí, zarostlí a obličej, které se občas vynořily z kápí je jednoznačně určovaly za snědooké Zamořany, což Conana velmi udivilo, neboť děti jihu se nerady pouštěly tak daleko do severních krajů.

Jeden z mužů hlasitě vykřikl. Conan jen ještě pevněji stiskl meč a přidal do kroku.

Dělila je necelá desítka kroků, když se dvojice nečekaně rozprchla. Oba se přitiskli ke skalnímu masívu, proběhli kolem Conana a hnali se pryč. Conan se na ně udivně díval, ale jak mu zmizeli v zakrutu, tak se o nich dál nestaral. Cimmeřan se ušklíb a pozvolna, dalo by se říct opatrně docházel k ohradě.

Poznal je podle jejich typického pachu prosyceného smrtí. Ano, byli to Guturové. Conan se dostal na ohradu a díval se na ně zblízka. Takhle je nikdy neviděl. Bylo jich celé stádo. Nezkrotná zvířata, nenasytné bestie s těly býků, zuby lvů a krvežívnivostí podobny snad jen samy sobě. Obnažené tesáky se hrozně leskly a z děsných tlam se dralo přerývané vytí. Občas se některý kus od stáda oddělil, aby se v zbytečném pokusu snažil dostat přes ohradu. Výsledkem bylo jen jeho napíchnutí, ale po něm do pořád

dokola zkoušeli ostatní. Většina ze stáda byla pohublá a ze zad jim spadaly provazce zašpiněné vlny. Každá potrava, kterou ucítili je musela dráždit k nepřičetnosti.

Conan neztrácel čas. Shodil ze sebe vak, odložil meč. Seskočil dolů a oběma rukama uchopil první závoru. Všechny svaly napjal, až se z utržených ran vylila nová vrstva krve.

V tom momentu se stádo rozběsnilo. Pach čerstvé krve, to bylo víc než smrt pro kterou si nabíhali na špice v ohradě a na kterých zůstávali v zběsilých záškubech viset. Pud sebezáchovy pro ně neexistoval.

Silné klády sloužící jako závory byly silně promaštěny tukem, takže to šlo Conanovi celkem dobře. Jedna po druhé opouštěly závory uchytý. Stádo guturů, jako by cítilo chuť nadcházející volnosti, se pokojně seřadilo těsně u brány a napjatě vyčkávalo.

Conan oddělal pátou závoru. S duněním dopadla o kus dál. Zbývala poslední, na tu však už ze země nedosáhl. Musel zpět nahoru na ohradu a závoru vytáhnout odtamtud. Sotva se k ní schýlil objevili se na cestě k ohradě muži v rudém. Conan popadl závoru a rychle s ní trhl. Horda bojovníku udělala ještě pár kroků, které rozhodně nepatřily k tanečním jakými se vždy tak ladně pohybovali. V jejich očích zavládl strach. "Batár!!" vykřikli ti vpředu. Byli však srazeni k zemi zadními řadami. "Batár, batár!!" rozléhalo se už všude. Muži zvaleni v prachu zmateně vstávali a dávali se na zoufalý úprk.

Poslední závora opustila své místo, přetočila se ve vzduchu a dopadla do ohrady guturů. Vrata byla zcela volná.

Guturové pocítili svobodu. Conan raději s ohrady povylez výše na skálu na menší výstupek.

Těla bestí se vyvalila v jednom proudu ven. Drtící chrapot z jejich mord se zakusoval do skal a do uší. Conan byl rád, že je tam, kde je.

Guturové se stali jeho námezdními vojáky a on jim platí v naturalích, čerstvým, hýbajícím se masem. V duchu uviděl Trama a pokyvovat ruku mistra. On jediný dosáhl vítězství, on jediný, jak hrozně to znělo.

Ani si neuvědomil, že poslední z guturů, jenž byli schopni pohybu, dávno opustili skalní stěny oklopující cestu, jako by neslyšel výkřiky smrtelného běsu, bezmocného řevu, s kterým byla těla rudých bojovníků rvána nakusy. Jen tiše stál, zády opřen o chladivou skálu a hlavou se mu znělo těch několik posledních vět, jimiž mu blouznivý šepot umírajícího Trama, určil směr dalších kroků a dalšího života.

Místa, kterými Conan procházel byla vylemována roztrhanými kusy masa, co donedávna byly dvěmi setninami ke všemu odhodlaných válečníků. Guturové spokojeně leželi u svých obětí a žlutými tesáky drolili kosti jako třísky. Krajinou vládlo ticho, rušené jen mlaskáním avětrem, prohánějícím se údolím.

Cimmeřan s mečem mlčky procházel spouští. Přesycení guturové se ho ani nevšíkali a barbar si hleděl nejlepší cestíčky, tak, aby se nedostal do jejich přílišné blízkosti.

Než došel ke skalnímu hradu trvalo to celou věčnost.

Obrovský, jednolitý, kamenný blok celistvě vyplňoval vstup.

Kromě dvou bronzových klepadel na něm nebylo zhola nic.

Conan neváhal. Uchopil jedno a třikrát udeřil. Poté odstoupil o několik kroků, aby viděl přes převis, co nepatrně sloužil za cimbuří.

Netrvalo to moc dlouho a na vrchu se objevil muž. Třásl se ve své fialové kutně a bojácně pozoroval barbarovu postavu.

"Přišel jsem pro poslední královnu Východních Cimmeřanů.

Vyříd' to svému králi, nebo tomu, kdo tu sakra velí, nebo co," zaburácel hněvný hlas, až se onen muž, ač se to zdálo zcela nemožné, roztřásl mnohem víc.

Kněz rychle přikývl a ještě rychleji zmizel.

Nedali mu ani chvíli na rozmyšlenou a kamenný blok se počal dovnitř otevírat. Za ním se objevila dlouhá chodba zasvětlená plameny pochodní a nějaký muž jej zval obřadnou nemedijštinou dál.

Conan vykročil. Tam uvnitř chladivých skal na něj čeká královna, poslední Tramovo přání, co se stalo Conanovi svytým.

Šli dlouho. Prerostlé stíny se plazily po zašpiněných stěnách a chladivý vánek studil do nohou.

"Můj pán vás očekává, Conane," oznámil suše kněz, jakmile stanuli přes těžkými dřevěnými dveřmi a pokynul mu typickým gestem.

"Moment, ještě si nasadím skvostnou korunu," zavrčel Conan, "a ty běž první!" Tomu hlasu se nedalo odporovat.

Kněz sklonil hlavu a otevřel. Pak jen tiše následoval ty, jimž kázal, když jej několik šípů odhodilo ven. Byl ihned mrtev.

Conan lehce nadzdvihl bezvládné tělo, používaje ho jako nějakého štítu, vešel dovnitř.

Bud' zdrav, Conane, či snad princí Conane," ozvalo se odněkud. "Nechte ho projít."

Místnost byla převeliká, celá vykládaná červeným mramorem bez jediného kazu. Po obvodu, blízko u zdí, stály kolosální sloupy podepírající zřejmě další patro hradu. Uprostřed sálu byl, tak jako vždy trůn.

"Vítám tě, bojovníku. Usedni na stolec a zanech chmurných myšlenek. Tělo toho nepotřebného kněze můžeš odhodit. Nic ti nehrozí. Jsem Mrako, ubohý král tohoto údolního království."

Bylo vcelku snadné přehlednout tělo, jemuž náležel slabý, pisklavý hlásek. Téměř se totiž ztrácelo v majestátnosti trůnu. A ani hermelínový plášť mu nikterak nepřidával na objemu. Spíš ještě více kontrastoval malost muže nosící ho na svých zádech. "Přineste jídlo a pití pro našeho hosta!" přikázal a sluhové se v ozvěnách vlastních kroků rozeběhli splnit rozkazy svého kupodivného, trpasličího pána a vládce. V jednom z mnoha mramorových obkladů se vytvořili menší dveře a sluhové už táhli úctyhodný stůl a další jej nato plnili množstvím prapodivných jídel, džbánky s pivem i medovinou. Nakonec přisupěli ke stolu se dvěma velkými křesly a ztratili se v mramorových dveřích, jako by tady nikdy nerušili svou přítomností.

"Doufám, že nepohrdneš, princí, malým občerstvením z mých skromných zásob. Tak klidně odlož meč a usedni," vybídl Conana malý král a sám se šouravým krokem dostal k jedné z židlí a pracně se na ní snažil vyškrábat.

"Chci královnu a ne se tady s tebou obžírát," pravil Conan a taky usedl do nabízeného křesla. Hněv a především zašť k pidimužíkovi naproti dávala absolutní kontrolu, i když mu tělo jasně dávalo znát, že sakra v posledních dnech mnoho nejedlo.

"Jistě, jistě, princi, ale než přistoupíme k nějakým dohodám, rád bych, abychom spolu trochu poobědvali. Musíte být po tak namáhavém boji velmi hladov." Mrakův hlas dráždil.

"Nevěříte mi, princi. Že je to tak? To je správné, ale teď to není na místě. Chcete pečení?" Mrako odřízl nožíkem malý kus masa a vložil jej do úst.

"Je libo víno, pivo, či snad medovina, nebo ještě něco ostějšího?" a napil se z několika džbánek. "No, snad už můžete jíst bez obav, princi."

"Dobrá, Mrako, s plným žaludkem je vždycky líp než s prázdným." Prohodil Conan a nabodl na nůž celou půlku pečeně. Druhou rukou uchopil džbán a notně se napil. "Mám dost," hlesl Conan, i přesto, že mnoho podnosů bylo plných a džbánů piv se krom jednoho ani nedotkl. "Teď dej předvést Cimberskou královnu a já budu muset jít," dodal po Mrakově způsobu pisklavým hlasem a ušklíbl se.

Není nad dobrý návrh, Conane, ale nicméně bych ti rád ještě něco ukázal. Mohlo by tě to zajímat," Mrako zatleskal do dlani a pokračoval, "víš, přijít na svět víc podoben zrůd než člověku a k tomu navíc s abnormálním mozkem, není zrovna nejpříjemnější, a pak po čase zjistit..."

"Vůbec mě nezajímají tvé ubohé žalozpěvy, parchante!" přerušil Mraka prudce Cimberan, "dnes jsem pobil skoro všechny tvé lidi a ty budeš poslední, koho pošlu do věčného zatracení. Tam tady neskuhrej nad svým osudem, každý máme nějaký. Vyplň, co jsem žádal a zemřeš rychle, jinak," Conan rozhodil rukama a cosi nepěkného naznačoval.

Nicméně Mrako pokračoval. "Zjistit, že takové tělo vládne neskutečnou silou ducha. Ó, Conane! Ty jsi nikdy nepoznal takovou touhu, pomstít se za vše a všem, za to, co jsi kdy přetrpěl a pak vztyčit korouhev vlastní moci nad celým světem a vládnout mu, rozkazovat a strádat nitky životů mnoha lidí."

"Jsi pomatenec!" Conan povstal, až se židlice překotila.

"I ty tady nejsi náhodou, hrdý, rodný Cimberane, i v tvých vlastních rozhodnutích jsou nitky osudu, které třímám já."

"Tím jsi si sám přivedl svou smrt, dohrál jsi loutkaři!"

"Zadrž, dřív než tasíš meč!" vykřikl Mrako, ale ani se nehnul, "všichni tam venku, mí muži tančící por faleš touhy, byli rovněž pramálo důležití. Díval jsem se s potěšením, jak hynou tvou rukou a tvými skutky. Uvažuj, patříš také mezi zrůdy, ale tvé tělo zrůdné není a v tom ti byli bohové nakloněni. A teď jsi došel konce svého života, pohled!" Mrako se převrátil se židlicí vzad a odkutálel se až k stěně místnosti.

Stůl i se židlicemi se propadl pod podlahu a ze stěn současně vyjela pětice sarkofágů, bílých jako padlý sníh.

"Dívej se!" prskl podrážděně Mrako.

mlžné pokopy se rozplynuly a na mramorových deskách tam ležela tři mužská těla. Stejně bílá, studená již na pohled.

Conan se zarazil a zadumaně si je prohlížel. Ano, znal každého z nich. Bojoval s nimi. Vítězil i prohrával. Pil i hodoval. Nejblíže ke Conanovi ležel Varhal ze Zamory, dlouhoruký obr, jehož táhla k zemi tíha vlastních svalů.

Pouhý stiskem ruky uměl člověku přelámat vazy i jakémukoli zvířeti. Smutný Varhal, nikdy se nesmál, protože se ho všude báli.

Další muž. Shepar Bystrý s jizvou táhnoucí se středem obličeje, od čela po bradu. To Conanův meč jej takto znetvořil při jedné při. Nikdy mu neodpustil.

A byl tady i pyšný Lákus, syn vznešeného barona z Lordanie, slující krutostí a bestialitou při soubojích v arénách, ale čestný bojovník a vynikající šermíř.

Všichni strnule leželi v chladném objetí mramoru, bezduší a opuštění vřavou boje.

"Jen ty, barbar z Cimmérie, mi chybíš do sbírky," zasmála se zrůda, "a také Vat-Nemedijčan. Neměl jsi ho zabíjet, je to škoda. I pro vás dva jsem nachystal mramorové pohodlí. Měli jste tady být všichni, děti válečných bohů." Mrako se rozmáchl rukou po místnosti, "dětí válečných bohů, jejich miláckové a vyvolení. Zbytek mužů jsou jen žoldáci a balast válek. Výkvět Hyborie mi leží u nohou a já se rozhodnu, či tělo dostane tu čest, býti mnou v dalších dnech osudu."

Conan mlčel a nenávist hrála sonáty v každé části jeho těla. Zamračené tělo kypělo vráskami a rukojet' meče byla drcena ničivým sevřením! Jestli dobře chápal vyslovená slova, tak Tramova smrt a ostatně i smrt mistra Sinka a hada byla pouhou zbytečností a ničím. Zemřeli tou nejhorší smrtí mužů - smrtí zbytečnou.

"Jeden z vás," Mrako se hluboce uklonil a udělal pukrle, "prosím," zatleskal podruhé.

Hlava Smutného Varhala se nadzvedla a jako uhel černé tělo se postavilo na zem. Sarkofágy se propadly. Až na meč, který se mu najednou objevil v rukou, byl Varhal docela nahý.

Prohlédl si Conana, ale jako by ho nepoznával. Byl snad ještě o hlavu větší než Cimmeřan a dokonale svaly obtáčely tělo s preciznou pravidelností.

"Rarght," zařval a rozmáchl se mečem. Úder vedl přímo na Conanovu hlavu, ten ji však jen lehce ztlumil a uskočil.

"Varhale, starý brachu," křikl na obra, "nač křížit naše meče. Protivnk je jinde."

Mrako se poťouchle zasmál, "Varhalova duše je dávno u jeho bohů, Conane, teď v něm dlí jeden z mých bojových kněží, co mi obětovali vlastní osud. Je marností vzpomínat pomíjivé jméno."

Varhal se usmál a obloukem sekl po Conanově krku. Barbar se svezl rychle k zemi a tam podkopl Varhalovi nohy. Černé tělo zadunělo o podlahu a Conanův loket se pokusil zarazit černochův nos do mozku. Přitom protivníkova lebka narazila na zem a tupým nárazem se rozbila. Další rána šla na střed krku, ale provazce jako palec tlustých šlach ji zcela utlumily.

Varhalovi, nebo, kdo to nyní u Croma vlastně byl, už nebylo nic platné. Jednou byl na zádech a veškerá, byť sebevětší síla nepomohla. Připomínal více neohrabaného brouka, než udatného válečníka. Byl bezmocný, jak dítě.

"Vybral sis těžkou smrt, zrůdo!!" vykřikl Conan a zabořil meč do Varhalova těla. Nadvakrát proklál srdce a v posledním seku přetřel ostrým krční tepny. Varhal sebou zmítal, kopal mezi tryskající krví. Dokonal. Tělo následovalo duši.

"Válečník má mít duši válečníka a ne zbabělého kněze. Bez duše ti je tělo i takovéhle na nic !" Cimmeřan se hlasitě rozesmál a zakroužil mečem.

Mrako očividně zbledl. Nikdy by si nepomyslel, že může v Hyborii existovat muž, co dokáže během pár okamžiků zabít černého obra. Návíc, jestliže ten obr mu v souboji pozabíjí na pět tuctů rudých tanečníků, než je dalšími sty lapen do sítí.

Mrako neváhal.

Nedaleko Conana vyjel z podlahy další ze sarkofágů a z něj se skokem vrhl na barbara Lákus. V rukou třímал dva meče a v téměř nepostřehnutelné rychlosti s nimi kroužil kolem dokola.

Zaútočil na Conana podoben vyhladovělé guturské samici. Meče se míhaly a pištěly rozrážejícím vzduchem, ale na konci svých cest narážely na Cimmeřanovy kryty, jako na nejpevnější skálu. Lákus byl doslova démonem rychlosti a Conan proti němu vypadal jako mátožný medvěd oblepený včelím medem. Ani jednomu z nich sil neubývalo, od mečů odletávaly žhavé jiskry a velmi bolestivě zasahovaly bojující těla. Mrako zase spokojeně mručel, stále stojíc u stěny a mnul si prsty. A postrach arén získával navrch. Cimmeřan ustupoval, neztrácel však přehled a sebekontrolu. Kryty byly stále přesné a velmi ojedinělé protiútoky nebezpečné.

A najednou, jako by se mu na chvíli zatmělo před očima. V hloubi duše pocítil úlek a vnímal, že jeho tělo pokračuje dál v boji. Cítil, jak se rozpoltil na dvě části. Jedna bojovala a druhá, nevěděl přesně co. Rázem seděl v hospodě U Žebráka a čekal až mu posluhující chlapec donese očekávaný korbel piva, rázem porážel Vata-Nemedijce a s Tramem ujížděli z Tipanu, byli v lese, v Minthosu... - zaútoč zespodu, je to jeho slabé místo, nevykryje takový úder. -

A než stačila druhá část řádně proklít Croma, byl nazpět v celku.

Nadechl se a posbíral všechnu zbývající sílu, neuvažoval nad tím, co před chvílí prožil a zaútočil. Nejprve odrazil ránu vedenou mečem v Lákusově levičce tak tvrdě, že se meč rozpůlil ve dvě a hned švihnutím zezpod rozpůlil překvapeného Lákuse od kyčlí až po hrud'. Lákus ztvrdl, nestačil ani hlesnout. Umřel, aniž si to uvědomil.

Mrako zapištěl, zkroutil se a zatnul maličké pěsti.

Poslední sarkofág vystřelil z podlahy, tělo se z něj skutálelo a mramor se roztříštil o strop.

Shepar Bystrý stanul mezi padajícími úlomky a prachem, jako socha. Zlatavé kopí vzpřímeně čnělo vzhůru, stejně jako jizva na bílém obličejí. Conan zaváhal a Shepar přesným výpadem zaryl špičí kopí do levého stehna skoro až na kost. Ihned ho vyškubl a druhým koncem praštil Conana do krku.

Cimmeřan odletěl dozadu a upadl na zem. Shepar ustoupil a a zase na chvíli strnul. Z rány na stehně prýštila krev.

Conan se vyčerpaně opřel o meč, aby mohl spoň pokleknout. Špička kopí těsně minula obličej. Shepar opět srazil barbara na zem úderem kopí nad ucho. Conan se odkutálel o několik kroků stranou. Mnohokrát bojoval proti Sheparu Bystému, ale tentokrát měl Shepar jasnou převahu. Kopí v

bojovníkově rukou ožilo a jemnými vpichy deklasovalo barbarovo tělo. Shepar dal najevo, jaký konec bude mít tento souboj. Conan uviděl svou smrt. Hrot se mu zabodl pod žebra a strnul. Shepar se chystal sílu na proklátí celého těla.

Vše strnulo, jako by se i čas zastavil. Tu Conan pocítil, jak se mu něco otřelo o nohy, ale nevyvedlo ho to úplně z rovnováhy.

- Poslední, opravdu poslední. Nepřeji ti, aby si někdy okusil podobný pocit. -

Conan viděl hrot zabodnutý pod žebry, viděl zkamenělého Shepara i Mraka.

- Jsme tvé vzpomínky, příteli Conane. Všichni jsme už dávno překročili řeku života a smrti, ale mistr nás ve své poslední chvíli oživil v tvé mysli. Zůstali jsme s tebou, abychom alespoň takto pomstili své životy. Budeme s tebou. -

Rázem jel Conan společně se Sinkem na hadu králi temnými podzemními štolami a ona úžasná rychlost jakoby mu vlévala do celého těla ztracenou sílu.

- Zanech meč a využij síly, co máš ukrytou v pěstích. - Conanova levička, mnohem rychleji, než by kdy dokázal jakýkoli smrtelník, uchopila hrot kopí a vytrhla je ven z těla. Čas se opět rozběhl ve starých kolejích. Pravým předloktím Conan přelomil Sheparovo kopí a pokračoval dál. Jednou rukou vždy uchopil pevně kopí a druhou lámal. Až stál u Shepara. Všechno se odehrálo nesmírně rychle. Údiv v Sheparových očích byl opravdový. Conan ho chytil za hlavu.

Pomalu a drtivě, ho svíral v mocných kleštích a otáčel Sheparovu hlavu, tak dlouho, než byla zpět na svém místě.

Bezduché tělo padlo k mrtvolám na zemi. Cimmeřan neváhal.

"Nabízím ti ..."

"Tento svět je příliš malý, aby unesl tvé trpasličí tělo, zakrslíku!" zasyčel Conan. Chytil Mraka za nohy a roztránil mu hlavu o stěnu. Krev z mozku se rozestříkla daleko kolem. Byla to rychlá smrt a dobrá smrt. Nezasloužil si ji. Ale Cimmeřan cítil, že mu rychle docházejí poslední síly a že se vědomí zamlžuje. Sklonil se nad zrudlou a řemenem z pasu si stáhl krvácející stehno. Látkou si ovázal nebezpečnější ránu na břicho. Přerývaně přitom dýchal a téměř necítil tělo.

Odněkud z dále se ozval zoufalý ženký křik. Conan, zraněn nezraněn, vyskočil na nohy a co to šlo se rozběhl za křikem. Klopýtal, kolébal se, ale vši silou se držel při zbytcích vědomí.

Výcházelo to s téhle místnosti. Conan se vpotácel dovnitř.

Stará a velmi ošklivá babizna, ne nepodobná Mrakovi, klečela na prsou mladé ženy a dýkou směřovala na její krk.

Conan ji poznal okamžitě, byla to Lavra, poslední královna Východních Cimmeřanů, Atranova manželka a Tramova matka.

Častokráte mu ji Atran i Tram popisovali. Pěli o její kráse a lásce.

"Necháš ji, ty!" zachrchlal Conan a vrhnul se na babiznu.

Popadl ji za krk a rozmačkal ji hrdlo. Bezduché tělo odhodil stranou a sám padl na zem vedle zachráněné Lavry. Zvítězil.

Probudil ho dětský vzlykot. Pomalu, nejistě otevřel oči. Posadil se. Vedle něj leželo nehybné tělo babice. Ale krk měla v pořádku. Byla mrtvá a na její hrudi leželo vzlykající dítě. Opodál nich leželo další tělo, tělo Lavry, s rozdrčeným hrdlem. Cimmeřan pochopil, příšerně zaklel a chytil si hlavu do dlaní. Uvědomil si k čemu král Marko Lavru potřeboval. Chtěl její tělo, stejně jako chtěl těla všech slavných bojovníků. Potřeboval zahladit vlastní zrůdnost i zrůdnost snad jeho vyvolené. Toužil vládnout krásným tělům. A Conan na to nepřišel. Cítil se opuštěně, marně a hloupě. Na svých prstech cítil krev, kvůli níž se vydal s Tramem na cestu a kterou došel jen on sám. Nevinnou krev poslední Cimmerské královny. Nenáviděl se, věděl, že tohle do konce života nezapomene a navždy bude mít před očima tělo mrtvé Lavry.

Dítě zavmělo a upoutalo Conanovu pozornost. Věděl, že musí vypadat hrozně, ale díval se na dítě a malé dítě si prohlíželo jeho. Díval se a přeze všechno se začal usmívat. Dítě vypadalo jako Tram a po chvíli už vůbec nepochyboval, že má před sebou, teď už určitě, posledního Východního Cimmeřana.

Epilog

Z údolí rudých kápí vyrazili za několik dní, kdy se Conan cítil dostatečně silný, aby byl schopen absolvovat dlouhou pouť.

Panovník spolu se sluhy v rudých kápích zůstali navždy zapomenuti a jejich kosti stále trouchníví na místech, kde je zasáhla smrt z ruky jediného člověka.

Malý Cimmeřan se mu kolébal v speciálně upraveném vaku na zádech. Brzy si uvykl na Conana jako na vlastní mámu.

Po dlouhém putování pralesem se dostali k prvním obydleným městům a vesnicím. Odtud pokračovali dál a dál, směrem k Cimmérie.

Co se dělo pak, to nikdo přesně neví. Jen je jisté, že se v Cimmérie nezdrželi příliš dlouho, protože Conanův cíl zněl jinak. Stále chtěl vládnout mocnému a silnému království, a pak se znovu vydat na výpravu do širého světa Hyborie. Po jeho bou spolu s ním, jezdil na koni malý hoch, jenž sotva uměl chodit, ale na koňském hřbetě si počínal jako zkušený jezdec.

Jeho jméno bylo Tram.